

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1961 r.

Nr 4

SPIS TREŚCI:

DZIAŁ B

str.

Poz. 31	— ustawa z dnia 16 lutego 1961 r. o zakresie działania Ministra Kultury i Sztuki (wyciąg)	50
„ 32	— obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 1961 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (wyciąg)	50
„ 33	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych	52
„ 34	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki	57
„ 35	— rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych	58
„ 36	— uchwała Nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym	58
„ 37	— uchwała Nr 62 Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1961 r. zmieniająca uchwałę nr 84 z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych	65
„ 38	— rozporządzenie Ministra Łączności z dnia 31 grudnia 1960 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych	65
„ 39	— rozporządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 9 grudnia 1960 r. uchylające rozporządzenie Ministra Leśnictwa z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w biurach urzędowania i pomiaru lasu	66
„ 40	— rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 stycznia 1961 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	66
„ 41	— rozporządzenie Ministrów Zdrowia i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych oraz Obrony Narodowej z dnia 26 stycznia 1961 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy używaniu i przechowywaniu butli ze sprężonym tlenem w zakładach leczniczych	67
„ 42	— zarządzenie Nr 13 Prezesa Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1961 r. w sprawie rozszerzenia zakresu usług stołówek pracowniczych i studenckich	69
„ 43	— zarządzenie Ministra Finansów z dnia 30 stycznia 1961 r. zmieniające zarządzenie z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej	70
„ 44	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lutego 1961 r. w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy	70
„ 45	— zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 31 grudnia 1960 r. zmieniające zarządzenie Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów	71

2 4/76/20014 8.1.50

DZIAŁ B

31

USTAWA

z dnia 16 lutego 1961 r.

o zakresie działania Ministra Kultury i Sztuki.*(Dziennik Ustaw z dnia 23 lutego 1961 r. Nr 10, poz. 53)**(Wyciąg)*

Art. 2. Zakres działania Ministra Kultury i Sztuki obejmuje w szczególności sprawy:

- 1) realizowania państwowej polityki kulturalnej oraz koordynowania działalności urzędów, instytucji państwowych, społecznych i gospodarczych w tej dziedzinie,
- 2) twórczości artystycznej i opieki nad twórcami oraz popierania społecznej działalności artystycznej,
- 3) bibliotek i czytelnictwa, muzeów i ochrony zabytków,
- 4) kształcenia artystycznego oraz studiów kulturalno-oświatowych i bibliotekarskich,
- 5) przedsiębiorstw i instytucji: artystycznych i widowiskowych, wydawniczych, księgarskich,
- 6) nagrań fonograficznych, produkcji, rozpowszechniania i wyświetlania filmów oraz produkcji przemysłowej przedsiębiorstw resortu kultury i sztuki — dla potrzeb kinematografii, produkcji instrumentów muzycznych i płyt gramofonowych,

- 7) przemysłu poligraficznego,
- 8) współpracy z zagranicą w dziedzinie kultury i sztuki w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych,
- 9) udzielania na podstawie szczególnych przepisów zezwoleń na prowadzenie działalności w dziedzinach objętych zakresem działania Ministra Kultury i Sztuki.

Art. 3. Zasady współdziałania Ministra Kultury i Sztuki oraz związków zawodowych w sprawach wymienionych w art. 2 oraz w sprawach objętych statutową działalnością związków zawodowych w zakresie zagadnień kultury określają wspólnie Minister Kultury i Sztuki oraz Prezydium Centralnej Rady Związków Zawodowych.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

32

OBWIESZCZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 31 stycznia 1961 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.*(Dziennik Ustaw z dnia 23 lutego 1961 r. Nr 10, poz. 57)**(Wyciąg)*

1. Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 51, poz. 298) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1950 r. Nr 58, poz. 528; z 1953 r. Nr 14, poz. 56; z 1958 r. Nr 13, poz. 56 i Nr 18, poz. 75 oraz z 1960 r. Nr 51, poz. 298) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Jednolity tekst ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie obejmuje:

- 1) art. 4 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu:
„Art. 4. W sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pobiera się koszty sądowe w dotychczasowej wysokości aż do ukończenia postępowania w instancji, a w sprawach z zakresu postępowania niesporne-

go — aż do ukończenia samodzielnej części postępowania.“;

- 2) art. 115 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu:

„Art. 115. 1. Wykonanie ustawy porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

2. Do czasu wydania rozporządzeń, przewidzianych w ustawie niniejszej, należy stosować przepisy rozporządzeń dotychczasowych.“;

- 3) następujących przepisów o dniu wejścia w życie ustaw:

a) art. 116 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu:

„Art. 116. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1951 r.“;

b) art. 5 ustawy z dnia 16 listopada 1960 r. o zmianie przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu:

„Art. 5. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od jej ogłoszenia“.

Minister Sprawiedliwości: *M. Rybicki*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 stycznia 1961 r. (poz. 57).

U S T A W A

z dnia 30 grudnia 1950 r.

PRZEPISY O KOSZTACH SĄDOWYCH W SPRAWACH CYWILNYCH

DZIAŁ I.

Przepisy wspólne.

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 3. 1. Nie mają obowiązku uiszczenia kosztów sądowych:

- 1) strona, która została zwolniona przez sąd od kosztów sądowych,
- 2) strona, która została zwolniona przez sąd od kosztów sądowych,
- 3) strona, dochodząca wynagrodzenia szkód wynikłych z wypadku przy pracy albo choroby zawodowej, oraz strona, dochodząca od zakładu pracy należności ze stosunku pracy,

2. Za strony, wymienione w ust. 1 pkt 1, 3, 4, 5 i 6, wydatki ponosi tymczasowo Skarb Państwa, a za kuratora — jeżeli obowiązujące przepisy nie stanowią inaczej — strona, dla której kurator został ustanowiony, lub też, gdyby to było niemożliwe — strona, która swym wnioskiem lub swą czynnością spowodowała ustanowienie kuratora.

Art. 4. 1. Skarb Państwa jest zwolniony od opłat sądowych.

2. Minister Sprawiedliwości może w porozumieniu z Ministrem Finansów i innymi zainteresowanymi ministrami zwolnić według swego uznania od opłat sądowych instytucje i stowarzyszenia, zasługujące na zwolnienie od tych opłat ze względu na ich działalność społeczną, naukową, oświatową lub samopomocową. Zwolnienie może być w każdej chwili cofnięte.

Art. 5. 1. Koszty sądowe, od których strona była zwolniona przez sąd, będą ściągnięte z urzędu po uprawomocnieniu się orzeczenia sądu w danej sprawie od przeciwnika albo od strony, zwolnionej przez sąd od kosztów z zasądzzonego jej roszczenia według przepisów kodeksu postępowania cywilnego.

2. Przepisy ustępu poprzedzającego stosuje się odpowiednio w sprawach wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 2—6.

Rozdział 2.

Oplaty sądowe.

Oddział 1.

Wpis.

Art. 28. 1. Jednostka gospodarki uspołecznionej dochodząca od pracownika wynagrodzenia wyrządzonej przez niego szkody uiszcza wpis stosunkowy wynoszący:

- 1) przy wartości przedmiotu sprawy do 30.000 zł włącznie — 3%,
- 2) przy wartości przedmiotu sprawy od 30.000 zł do 90.000 zł włącznie: od pierwszych 30.000 zł — 900 zł, a od nadwyżki — 2%,
- 3) przy wartości przedmiotu sprawy ponad 90.000 zł: od pierwszych 90.000 zł — 2.100 zł, a od nadwyżki — 1%.

2. Różnicę pomiędzy wpisem stosunkowym przewidzianym w przepisach art. 27 a wpisem uiszczonym przez jednostkę gospodarki uspołecznionej stosownie do przepisów ustępu poprzedzającego ściąga się z urzędu od przeciwnika, biorąc za podstawę wysokość sumy od niego zasądzonej.

DZIAŁ III.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 103. Uchyla się dekret z dnia 6 grudnia 1946 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 70, poz. 382) oraz art. 27 ustawy z dnia 9 marca 1949 r. o zakładaniu rejestrów dla statków żeglugi śródlądowej, których rejestry zaginęły lub uległy zniszczeniu, oraz o opłatach w postępowaniu dotyczącym rejestru statków żeglugi śródlądowej (Dz. U. Nr 18, poz. 119).

Art. 110. 1. Od podania strony o złożenie rewizji nadzwyczajnej (art. 396¹ kodeksu postępowania cywilnego) pobiera się opłatę kancelaryjną w kwocie 300 zł. W razie nieuiszczenia tej opłaty przez stronę w ciągu siedmiu dni od wezwania podanie pozostawia się bez rozpoznania.

2. Od rewizji nadzwyczajnej złożonej w interesie strony i na skutek jej podania pobiera się od tej strony wpis w takiej wysokości jak od rewizji. Wpis ten podlega ściągnięciu z urzędu.

3. Od uiszczenia opłaty kancelaryjnej i wpisu od rewizji nadzwyczajnej są zwolnione strony, które korzystały ze zwolnienia od kosztów lub opłat sądowych w postępowaniu sądowym, w którym zapadło zaskarżone orzeczenie.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 lutego 1961 r. Nr 9, poz. 49)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4ku i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Fundusz zakładowy składa się z części zasadniczej (zasadniczy fundusz zakładowy) i części dodatkowej (dodatkowy fundusz zakładowy).

§ 2. 1. Zasadniczy fundusz zakładowy równa się kwocie odpowiadającej 2% osobowego funduszu płac planowanego na dany rok.

2. Przedsiębiorstwo ma prawo do utworzenia pełnego zasadniczego funduszu, jeżeli zaplanuje i osiągnie w danym roku wynik gospodarczy porównywalnie co najmniej równy wynikowi roku poprzedzającego.

3. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku równego porównywalnie wynikowi roku poprzedzającego zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu o 8% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 5% pogorszenia, o dalszych 10% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 5% do 10% pogorszenia i o 1% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

4. W razie gdy pogorszenie wyniku przekroczy 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 3. 1. Jeżeli do planu na dany rok przedsiębiorstwo przyjmuje inny asortyment produkcji lub też inną jej strukturę asortymentową albo inne ceny, stawki itp. (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych — Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) niż w poprzedzającym roku, to obowiązane jest doprowadzić do porównywalności wyniku roku poprzedzającego do wyniku planowanego na dany rok (obliczenie bazy).

2. Przedsiębiorstwo obowiązane jest bezwzględnie po zatwierdzeniu w obowiązującym trybie planu techniczno-ekonomicznego dokonać obliczenia bazy.

3. Prawidłowość obliczenia bazy sprawdzają biegli księgowi przy badaniu bilansu i weryfikacji wyniku za poprzedni rok.

4. Sprawdzona baza (ust. 3) podlega zatwierdzeniu przez kierownika jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem.

5. Za zgodą jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem nie oblicza się bazy w razie, gdy:

- 1) zmiany, o których mowa w ust. 1, występują w nieznacznym stopniu,
- 2) nastąpiła całkowita zmiana asortymentu produkcji lub inne przyczyny uniemożliwiające obliczenie baz.

6. W przypadku określonym w ust. 5 pkt 1 podstawą porównania jest wynik osiągnięty w ro-

ku poprzedzającym, a w przypadku określonym w ust. 5 pkt 2 wynik planowany na dany rok.

7. Minister Finansów ustala szczegółowo sposób doprowadzenia do porównywalności wyników gospodarczych przedsiębiorstw w różnych latach (obliczenie bazy) i tryb sprawdzania prawidłowości obliczenia bazy.

8. Ilekroć w dalszych przepisach rozporządzenia jest mowa o wyniku roku poprzedzającego, należy przez to rozumieć także wynik doprowadzony do porównywalności (obliczoną bazę).

§ 4. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwu przysługuje prawo do utworzenia funduszu zakładowego, oraz dla obliczenia jego wysokości — przyjmuje się w przedsiębiorstwie, które w roku poprzedzającym nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, zamiast wyniku osiągniętego w roku poprzedzającym — wynik, jaki należało osiągnąć, aby uzyskać prawo do utworzenia funduszu zakładowego w pełnej wysokości.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwom, których planowany wynik działalności gospodarczej, oparty na wskaźnikach ustalonych przez jednostkę nadrzędną, w ramach narodowego planu gospodarczego jest niższy od wyniku roku poprzedzającego, oraz przedsiębiorstwom nowo powstałym lub powstałym w wyniku reorganizacji — pełny zasadniczy fundusz zakładowy przysługuje za osiągnięcie wyniku planowanego.

2. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku planowanego zasadniczy fundusz zakładowy ulega zmniejszeniu na zasadach określonych w § 2 ust. 3; gdy pogorszenie planowanego wyniku przekroczy 20%, przedsiębiorstwo traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 6. Przedsiębiorstwa, które osiągną wynik gospodarczy lepszy od uprawniającego do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, tworzą ponadto dodatkowy fundusz zakładowy.

§ 7. 1. Podstawą obliczenia dodatkowego funduszu zakładowego dla przedsiębiorstwa jest kwota poprawy wyniku, stanowiąca różnicę między wynikiem faktycznie osiągniętym w danym roku a wynikiem roku poprzedzającego.

2. Kwotę dodatkowego funduszu zakładowego dla przedsiębiorstwa oblicza się na podstawie tabeli określającej procenty planowanego osobowego funduszu płac, przypadające za zaplanowaną poprawę rentowności. Tabelę tę sporządza przedsiębiorstwo na podstawie ustalonych przez jednostkę nadrzędną wskaźników dyrektywnych dotyczących planowanego wyniku, wysokości funduszu zakładowego, jak również tabeli, stanowiącej załącznik nr 1 do rozporządzenia.

3. Wskaźniki dyrektywne funduszu zakładowego ustalają dla zjednoczeń i jednostek równorzędnych właściwi ministrowie opierając się na

analogicznych wskaźnikach określonych dla poszczególnych resortów przez Radę Ministrów.

4. Przy ustalaniu wskaźnika dyrektywnego dodatkowego funduszu zakładowego dla przedsiębiorstwa jednostka nadrzędna powinna uwzględnić wielkość wyznaczonych zadań oraz stopień trudności poprawy wyniku.

§ 8. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo zaplanuje i osiągnie wynik lepszy od wyniku roku poprzedzającego — tworzy dodatkowy fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej wynikającemu z tabeli (§ 7 ust. 2) procentowi funduszu płac za zaplanowaną poprawę rentowności.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie wynik lepszy od wyniku zaplanowanego — tworzy dodatkowy fundusz zakładowy od rzeczywistej poprawy wyniku, według stopy procentowej, którą określa stosunek kwoty dodatkowego funduszu zakładowego przypadającej za zaplanowaną poprawę rentowności do kwoty zaplanowanej poprawy wyniku.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie wynik gorszy od zaplanowanego, ale lepszy niż w roku poprzedzającym, tworzy dodatkowy fundusz zakładowy w kwocie odpowiadającej procentowi planowanego funduszu płac, określonego w tabeli (§ 7 ust. 2) o 5 miejsc w tabeli niżej od procentu ustalonego w tej tabeli dla rzeczywistej poprawy rentowności.

4. Kwota dodatkowego funduszu zakładowego nie może przekraczać kwoty faktycznie osiągniętej poprawy wyniku.

5. Sposób obliczenia poprawy rentowności oraz dodatkowego funduszu zakładowego w przypadku, o którym mowa w ust. 2, określają wzory obliczeń stanowiące załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 9. 1. W przedsiębiorstwie, w którym warunkiem tworzenia funduszu zakładowego jest osiągnięcie wyniku planowanego (§ 3 ust. 5 pkt 2 i § 5), dodatkowy fundusz zakładowy tworzy się za osiągnięcie ponadplanowej rentowności.

2. Dodatkowy fundusz zakładowy oblicza się przyjmując za każdy procent ponadplanowej rentowności — określony przez właściwego ministra procent planowanego osobowego funduszu płac, nie wyższy niż 0,6%.

§ 10. Właściwi ministrowie mogą w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwom na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów, nie objętych planem techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa w roku 1961 i w roku następnym.

§ 11. Jeżeli przy badaniu bilansu i weryfikacji wyniku gospodarczego przedsiębiorstwa za dany rok okaże się, że asortyment wykonany zgodnie z żądaniem odbiorców różni się od asortymentu zaplanowanego, co wpływa na pogorszenie wyniku, wynik może być odpowiednio skorygowany za zgodą jednostki nadrzędnej, wydaną w porozumieniu z właściwym terenowo dla danego przedsiębiorstwa wojewódzkim oddziałem Narodowego Banku Polskiego.

§ 12. 1. W przedsiębiorstwach planowo-deficytowych wyniki koryguje się także wskaźnikiem

zmiany sprzedaży wyrobów i usług w porównaniu do roku poprzedzającego, a w przypadkach określonych w § 5 rozporządzenia — w porównaniu do planu.

2. Korekta, o której mowa w ust. 1, może być dokonana za zgodą właściwego ministra w przedsiębiorstwach, w których ceny zbytu na niektóre wyroby i usługi zostały ustalone poniżej jednostkowych kosztów wytworzenia, jeżeli na te wyroby i usługi nie przysługują dotacje przedmiotowe.

§ 13. 1. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), właściwi ministrowie mogą określić w drodze zarządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Finansów dodatkowe tytuły korekt wyniku (datnych i ujemnych).

2. Właściwi ministrowie we własnym zakresie mogą wprowadzić korektę wyniku w przypadku, gdy jego pogorszenie nastąpi na skutek zmian w poziomie kosztów wytwarzania, spowodowanych podjęciem pozaplanowej produkcji eksportowej.

§ 14. 1. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo osiągnęło w poszczególnych kwartałach danego roku wynik gospodarczy uzasadniający tworzenie funduszu zakładowego w kwartałach, oraz dla obliczenia jego wysokości należy wynik ten porównać:

- 1) z wynikiem poszczególnych kwartałów roku poprzedzającego w przypadkach określonych w § 3 ust. 5 pkt 1,
- 2) z bazą podzieloną na kwartały w takich procentach, w jakich w roku poprzedzającym kształtowały się wyniki poszczególnych kwartałów w stosunku do wyniku rocznego w przypadkach określonych w § 3 ust. 1; w szczególnie uzasadnionych przypadkach za zgodą jednostki nadrzędnej bazę można podzielić na kwartały według proporcji wynikającej z planu na rok bieżący,
- 3) z zaplanowanymi kwartalnymi wynikami w rocznym planie techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstw w przypadkach określonych w § 3 ust. 5 pkt 2 i § 5.

2. Za podstawę obliczeń, o których mowa w ust. 1, przyjmuje się dane od początku roku do końca danego kwartału. Przy ustalaniu wysokości funduszu zakładowego za kwartały II i III oraz za cały rok potrąca się fundusz utworzony za poprzednie kwartały.

§ 15. 1. Wyплаты z funduszu zakładowego są dokonywane na podstawie przedłożonego przez przedsiębiorstwo i podpisanego przez dyrektora oraz głównego księgowego obliczenia wysokości funduszu zakładowego, zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną.

2. Wyплаты z funduszu zakładowego za I półrocze i III kwartał mają charakter zaliczkowy i nie mogą łącznie przekroczyć 25% kwoty dokonanego odpisu na fundusz zakładowy za dany okres. W przypadku gdy roczny wynik przedsiębiorstwa nie uzasadnia pełnej wysokości utworzonego i wypłaconego w poszczególnych kwartałach funduszu zakładowego, kwoty nadpłacone obciążają fundusz zakładowy następnego roku.

§ 16. 1. Przedsiębiorstwom, które nie spełnią warunków określonych w rozporządzeniu i w

związku z tym nie utworzą funduszu zakładowego, jednostka nadrzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody i świadczenia dla pracowników jedynie do wysokości kwoty nie przekraczającej 0,2% planowanego na dany okres osobowego funduszu płac. Wydatki te zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa.

2. Jeżeli jednak w następnych okresach danego roku przedsiębiorstwa utworzą fundusz zakładowy, wówczas wydatkowane kwoty na nagrody i świadczenia należy traktować jako zaliczkowe wypłaty z funduszu zakładowego.

§ 17. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do działających według zasad rozrachunku gospodarczego zakładów przedsiębiorstw wielozakładowych, jeżeli ich urządzenia księgowo pozwalają na ustalenie wyniku gospodarczego.

§ 18. 1. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą:

- 1) przedsiębiorstw przemysłowych rozliczających się z budżetami terenowymi,
- 2) przedsiębiorstw górnictwa węglowego, kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych,
- 3) przedsiębiorstw energetycznych,
- 4) przedsiębiorstw przemysłowych podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego.

2. Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów może uzupełnić wykaz przedsiębiorstw objętych ust. 1.

§ 19. Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów może rozciągnąć przepisy rozporządzenia na przedsiębiorstwa innych działów gospodarki narodowej.

§ 20. 1. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24, Nr 22, poz. 128 i Nr 34, poz. 195).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu pozostają w mocy przepisy szczegółowe wydane na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1.

§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r. — z tym że przepisy §§ 12 i 13 mają zastosowanie również przy ustalaniu funduszu zakładowego na rok 1960.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. (poz. 49).

TABELA OBLICZEŃ DODATKOWEGO FUNDUSZU ZAKŁADOWEGO

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy
0,01 — 0,1	0,05	2,81 — 2,9	1,54
0,11 — 0,2	0,10	2,91 — 3,0	1,6
0,21 — 0,3	0,15	3,01 — 3,1	1,66
0,31 — 0,4	0,20	3,11 — 3,2	1,72
0,41 — 0,5	0,25	3,21 — 3,3	1,78
0,51 — 0,6	0,30	3,31 — 3,4	1,84
0,61 — 0,7	0,35	3,41 — 3,5	1,90
0,71 — 0,8	0,40	3,51 — 3,6	1,96
0,81 — 0,9	0,45	3,61 — 3,7	2,02
0,91 — 1,0	0,5	3,71 — 3,8	2,08
1,01 — 1,1	0,55	3,81 — 3,9	2,14
1,11 — 1,2	0,60	3,91 — 4,0	2,20
1,21 — 1,3	0,65	4,01 — 4,1	2,26
1,31 — 1,4	0,70	4,11 — 4,2	2,32
1,41 — 1,5	0,75	4,21 — 4,3	2,38
1,51 — 1,6	0,80	4,31 — 4,4	2,44
1,61 — 1,7	0,85	4,41 — 4,5	2,50
1,71 — 1,8	0,90	4,51 — 4,6	2,56
1,81 — 1,9	0,95	4,61 — 4,7	2,62
1,91 — 2,0	1,0	4,71 — 4,8	2,68
2,01 — 2,1	1,06	4,81 — 4,9	2,74
2,11 — 2,2	1,12	4,91 — 5,0	2,8
2,21 — 2,3	1,18	5,01 — 5,1	2,86
2,31 — 2,4	1,24	5,11 — 5,2	2,92
2,41 — 2,5	1,30	5,21 — 5,3	2,98
2,51 — 2,6	1,36	5,31 — 5,4	3,04
2,61 — 2,7	1,42	5,41 — 5,5	3,10
2,71 — 2,8	1,48	5,51 — 5,6	3,16

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy
5,61 — 5,7	3,22	11,61 — 11,7	7,29
5,71 — 5,8	3,28	11,71 — 11,8	7,36
5,81 — 5,9	3,34	11,81 — 11,9	7,43
5,91 — 6,0	3,4	11,91 — 12,0	7,5
6,01 — 6,1	3,46	12,01 — 12,1	7,58
6,11 — 6,2	3,52	12,11 — 12,2	7,66
6,21 — 6,3	3,58	12,21 — 12,3	7,74
6,31 — 6,4	3,64	12,31 — 12,4	7,82
6,41 — 6,5	3,70	12,41 — 12,5	7,90
6,51 — 6,6	3,76	12,51 — 12,6	7,98
6,61 — 6,7	3,82	12,61 — 12,7	8,06
6,71 — 6,8	3,88	12,71 — 12,8	8,14
6,81 — 6,9	3,94	12,81 — 12,9	8,22
6,91 — 7,0	4,0	12,91 — 13,0	8,3
7,01 — 7,1	4,07	13,01 — 13,1	8,38
7,11 — 7,2	4,14	13,11 — 13,2	8,46
7,21 — 7,3	4,21	13,21 — 13,3	8,54
7,31 — 7,4	4,28	13,31 — 13,4	8,62
7,41 — 7,5	4,35	13,41 — 13,5	8,70
7,51 — 7,6	4,42	13,51 — 13,6	8,78
7,61 — 7,7	4,49	13,61 — 13,7	8,86
7,71 — 7,8	4,56	13,71 — 13,8	8,94
7,81 — 7,9	4,63	13,81 — 13,9	9,02
7,91 — 8,0	4,7	13,91 — 14,0	9,1
8,01 — 8,1	4,77	14,01 — 14,1	9,18
8,11 — 8,2	4,84	14,11 — 14,2	9,26
8,21 — 8,3	4,91	14,21 — 14,3	9,34
8,31 — 8,4	4,98	14,31 — 14,4	9,42
8,41 — 8,5	5,05	14,41 — 14,5	9,50
8,51 — 8,6	5,12	14,51 — 14,6	9,58
8,61 — 8,7	5,19	14,61 — 14,7	9,66
8,71 — 8,8	5,26	14,71 — 14,8	9,74
8,81 — 8,9	5,33	14,81 — 14,9	9,82
8,91 — 9,0	5,4	14,91 — 15,0	9,9
9,01 — 9,1	5,47	15,01 — 15,1	9,98
9,11 — 9,2	5,54	15,11 — 15,2	10,06
9,21 — 9,3	5,61	15,21 — 15,3	10,14
9,31 — 9,4	5,68	15,31 — 15,4	10,22
9,41 — 9,5	5,75	15,41 — 15,5	10,30
9,51 — 9,6	5,82	15,51 — 15,6	10,38
9,61 — 9,7	5,89	15,61 — 15,7	10,46
9,71 — 9,8	5,96	15,71 — 15,8	10,54
9,81 — 9,9	6,03	15,81 — 15,9	10,62
9,91 — 10,0	6,1	15,91 — 16,0	10,7
10,01 — 10,1	6,17	16,01 — 16,1	10,78
10,11 — 10,2	6,24	16,11 — 16,2	10,86
10,21 — 10,3	6,31	16,21 — 16,3	10,94
10,31 — 10,4	6,38	16,31 — 16,4	11,02
10,41 — 10,5	6,45	16,41 — 16,5	11,10
10,51 — 10,6	6,52	16,51 — 16,6	11,18
10,61 — 10,7	6,59	16,61 — 16,7	11,26
10,71 — 10,8	6,66	16,71 — 16,8	11,34
10,81 — 10,9	6,73	16,81 — 16,9	11,42
10,91 — 11,0	6,8	16,91 — 17,0	11,5
11,01 — 11,1	6,87	17,01 — 17,1	11,58
11,11 — 11,2	6,94	17,11 — 17,2	11,66
11,21 — 11,3	7,01	17,21 — 17,3	11,74
11,31 — 11,4	7,08	17,31 — 17,4	11,82
11,41 — 11,5	7,15	17,41 — 17,5	11,90
11,51 — 11,6	7,22	17,51 — 17,6	11,98

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego osobowego funduszu płac przeznaczony na odpis dodatkowy
17,61 — 17,7	12,06	18,31 — 18,4	12,62
17,71 — 17,8	12,14	18,41 — 18,5	12,70
17,81 — 17,9	12,22	18,51 — 18,6	12,78
17,91 — 18,0	12,3	18,61 — 18,7	12,86
18,01 — 18,1	12,38	18,71 — 18,8	12,94
18,11 — 18,2	12,46	18,81 — 18,9	13,02
18,21 — 18,3	12,54	18,91 — 19,0	13,1

W razie poprawy rentowności powyżej 19,0% — za każde 0,1% poprawy rentowności dodatkowy fundusz zakładowy podwyższa się o 0,08% planowanego osobowego funduszu płac.

Przy ustalaniu tabel dla przedsiębiorstw — procent planowanego osobowego funduszu płac, wyznaczający kwotę dodatkowego funduszu zakładowego, ustalony w powyższej tabeli nie może być zmieniony.

Załącznik nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. (poz. 49).

WZORY OBLICZEŃ

I. Obliczenie procentu poprawy rentowności przedsiębiorstwa (§ 8 ust. 1 i 2 rozporządzenia).

1. Przez zaplanowaną poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (tj. wynik planowany pomniejszony o wynik roku poprzedzającego) do sumy kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług w roku poprzedzającym.

Obliczenie następuje według wzoru:

$$R = \frac{Z}{K} \times 100, \text{ w którym:}$$

- R = procent poprawy rentowności,
 Z = zaplanowana kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego,
 K = koszty własne sprzedanej produkcji i usług w roku poprzedzającym.

2. W przypadku gdy podstawą obliczenia funduszu zakładowego jest wynik planowany (§ 9) — przez poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (tj. wynik rzeczywisty pomniejszony o wynik planowany) do sumy planowanych kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług.

Obliczenie następuje według wzoru podanego w ust. 1, z tym że:

- Z = osiągnięta kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego,
 K = planowane koszty własne sprzedanej produkcji i usług.

3. W przypadku gdy przedsiębiorstwo nie osiągnie wyniku planowanego, ale poprawi wynik w stosunku do wyniku roku poprzedzającego (§ 8 ust. 3), przez poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (wynik rzeczywisty pomniejszony o wynik roku poprzedzającego) do sumy kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług w roku poprzedzającym.

Obliczenie następuje według wzoru podanego w ust. 1, z tym że:

Z = osiągnięta kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego.

II. Obliczenie kwoty dodatkowego funduszu zakładowego przy osiągnięciu wyniku lepszego od wyniku planowanego (§ 8 ust. 2 rozporządzenia).

1. Obliczenie stopy procentowej następuje według wzoru:

$$S = \frac{a \times F}{Z}, \text{ w którym:}$$

- S = stopa procentowa,
 a = procent funduszu płac przypadający za zaplanowaną poprawę rentowności według tabeli (§ 7 ust. 2),
 F = planowany osobowy fundusz płac,
 Z = zaplanowana kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego.

2. Kwotę dodatkowego funduszu zakładowego oblicza się według wzoru:

$$X = S \times W, \text{ w którym:}$$

- X = kwota dodatkowego funduszu zakładowego,
 S = stopa procentowa,
 W = kwota faktycznie osiągniętej poprawy wyniku.

U w a g a: Ilekroć w podanych wyżej wzorach jest mowa o:

- 1) „wyniku roku poprzedzającego“, należy przez to rozumieć w przypadkach określonych w § 3 — obliczoną bazę, a w przypadkach określonych w § 6 — wynik podwyższony lub bazę podwyższoną,
- 2) „kosztach własnych sprzedanej produkcji i usług“, należy przez to rozumieć w przypadkach określonych w § 3 — koszty bazowe.

Paragrafy bez bliższego określenia oznaczają paragrafy rozporządzenia.

34

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1961 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 lutego 1961 r. Nr 9, poz. 50)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedłuża się na rok 1961 moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 lutego 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w kopalniach węgla oraz w zakładach energetycznych okręgu podległych Ministrowi Górnictwa i Energetyki (Dz. U. Nr 13, poz. 77).

§ 2. W rozporządzeniu wymienionym w § 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2.1. Kopalnie węgla przeznaczają na fundusz zakładowy:

- 1) za każdy procent przekroczenia planu wydobycia kwotę odpowiadającą 0,5% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1961;
- 2) za każdy procent przekroczenia wyznaczonej (zadanej) przez zjednoczenie wydajności ogólnej w kopalniach węgla kamiennego — kwotę odpowiadającą 1% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1961 — przy czym średnia wyznaczonych dla poszczególnych kopalń wydajności ogólnych nie może być niższa od wydajności ogólnej, ustalonej w wysokości 1255 kg na pracownika-dniówkę dla przemysłu węgla kamiennego;
- 3) za każdy procent przekroczenia planu:
  - a) wydajności ogólnej w głębinowych kopalniach węgla brunatnego — kwotę odpowiadającą 1% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1961,
  - b) wydajności ogólnej liczonej na ogólną masę wydobytego węgla i zebranego nadkładu w kopalniach odkrywkowych węgla brunatnego — 0,5% osobowego funduszu płac planowanego na rok 1961;
- 4) w razie osiągnięcia planowanego zysku — średnio 5% osiągniętego zysku.“;

2) w § 3:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podstawą obliczeń funduszu zakładowego jest wydobycie węgla netto (bez mułów z dawnej produkcji). Wysokość osiągniętego wydobycia węgla kamiennego pomniejsza się o 25% ilości węgla wynikającej z wypłaconych bonifikat za niedotrzymanie jakości węgla, z tym że przy węglu energetycznym potrąca się bonifikatę brutto, natomiast przy węglu koksującym (wsadowym) przyjmuje się do obliczeń wynik ujemny pomiędzy wypłaconymi bonifikatami a otrzymanymi premiami. Ilości węgla wynikające z wypłaconych bonifikat oblicza się przez podzielenie kwoty bonifikat przez cenę rozliczeniową danego asortymentu i klasy węgla.“,

b) w ust. 2 po wyrazie „Mieszko“ zastępuje się wyraz „i“ przecinkiem, a po wyrazie „Ślupiec“ dodaje się wyrazy „i Gliwice“;

3) w § 4 wyraz „Mszana“ zastępuje się wyrazami „1 Maja“;

4) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Minister Górnictwa i Energetyki może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwu na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów, wprowadzonych do produkcji w danym roku i nie objętych planem techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa.“;

5) w § 8:

a) w ust. 1 wyrazy „(Dz. U. z 1958 r. Nr 18, poz. 74 oraz z 1959 r. Nr 72, poz. 453)“ zastępuje się wyrazami „(Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej ustawą“,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy, kopalnie węgla kamiennego korygują osiągnięte zyski o różnice dodatnie lub ujemne między odprowadzonymi a otrzymanymi kwotami funduszu aktywizacji wydajności pracy.“;

6) w § 8 ust. 1 i § 9 ust. 2 użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1960“ zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1961“.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r., z tym że przepis § 2 pkt 5 lit. b) ma zastosowanie również przy ustalaniu funduszu zakładowego na rok 1960.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

35

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych.*(Dziennik Ustaw z dnia 16 lutego 1961 r. Nr 9, poz. 51)*

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 31 marca 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w przedsiębiorstwach kopalnictwa rud żelaznych i nieżelaznych (Dz. U. Nr 22, poz. 126) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w tytule skreśla się wyrazy „na rok 1960“;
- 2) w §§ 3, 4, 6, 9 i 12 użyte w różnych przypad-

kach wyrazy „rok 1960“ zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „dany rok“;

3) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Minister Przemysłu Ciężkiego może w porozumieniu z Ministrem Finansów zezwolić przedsiębiorstwu na zaliczenie na fundusz zakładowy w całości lub w części zysku osiągniętego z produkcji ubocznej określonego rodzaju wyrobów, nie objętych planem techniczno-ekonomicznym przedsiębiorstwa w roku 1961 i w roku następnym.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

36

UCHWAŁA Nr 39 RADY MINISTRÓW

z dnia 23 stycznia 1961 r.

w sprawie premiovania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym.*(Monitor Polski z dnia 18 lutego 1961 r. Nr 14, poz. 73)*

W celu zainteresowania personelu inżyniersko-technicznego w stałym poprawianiu pracy przedsiębiorstw — Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala następujące zasady premiovania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym:

§ 1. Premie pracowników umysłowych państwowych przedsiębiorstw przemysłowych objętych planowaniem centralnym wypłaca się z zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego.

§ 2. 1. Wysokość zasadniczego funduszu premiowego dla pracowników umysłowych przedsiębiorstw ustala dla poszczególnych branż właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów i Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac w granicach 10—30% funduszu podstawowych płac pracowników umysłowych przedsiębiorstw danej branży.

2. Zasadniczy fundusz premiowy dla pracowników umysłowych powinien być objęty odrębną pozycją w planie funduszu płac pracowników umysłowych przedsiębiorstwa.

§ 3. 1. Przedsiębiorstwo ma prawo do utworzenia pełnego zasadniczego funduszu premiowego, jeżeli zaplanuje i osiągnie w danym roku wynik gospodarczy porównywalnie co najmniej równy wynikowi roku poprzedzającego.

2. Przez określenie „przedsiębiorstwo zaplanuje wynik gospodarczy“ należy rozumieć sporzą-

dzenie w obowiązującym trybie planu techniczno-przemysłowo-finansowego przedsiębiorstwa na podstawie dyrektywnych wskaźników ustalonych przez jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem w ramach narodowego planu gospodarczego, z tym że przedsiębiorstwo może zaplanować zadania wyższe, nie może natomiast zaplanować zadań niższych.

3. W razie nieosiągnięcia przez przedsiębiorstwo wyniku gospodarczego równego porównywalnie wynikowi roku poprzedzającego zasadniczy fundusz premiowy ulega zmniejszeniu o 10% za pogorszenie wyniku w granicach do 1%, po dalszych 15% za rozpoczęty drugi i trzeci procent pogorszenia wyniku i po 30% za rozpoczęty czwarty i piąty procent pogorszenia wyniku. Jeżeli pogorszenie wyniku przekroczy 5%, przedsiębiorstwo traci prawo do zasadniczego funduszu premiowego.

4. Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może podwyższyć do 10% granicę pogorszenia wyniku gospodarczego, przy której przedsiębiorstwo traci prawo do tworzenia zasadniczego funduszu premiowego, i w związku z tym odpowiednio zmienić stawki procentowe zmniejszenia tego funduszu, o których mowa w ust. 3.

§ 4. 1. Jeżeli do planu na dany rok przedsiębiorstwo przyjmuje inny asortyment produkcji lub też inną jej strukturę asortymentową albo inne

ceny, stawki itp. (art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych — Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) niż w roku poprzedzającym, to obowiązane jest doprowadzić do porównywalności wynik roku poprzedzającego do wyniku planowanego na dany rok (obliczenie bazy).

2. Baza, o której mowa w ust. 1, powinna być równa bazie ustalonej dla zastosowania przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. Nr 9, poz. 49).

3. Za zgodą jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem nie oblicza się bazy w przypadku, gdy:

1) zmiany, o których mowa w ust. 1, występują w nieznacznym stopniu,

2) nastąpiła całkowita zmiana asortymentu produkcji lub inne przyczyny uniemożliwiające obliczenie bazy.

4. W przypadku określonym w ust. 3 pkt 1 podstawą porównania jest wynik osiągnięty w roku poprzedzającym, a w przypadku określonym w ust. 3 pkt 2 — wynik planowany na dany rok.

5. Ilekroć w dalszych przepisach uchwały jest mowa o wyniku roku poprzedzającego, należy przez to rozumieć także wynik doprowadzony do porównywalności (obliczoną bazę).

§ 5. Przedsiębiorstwom, których planowany wynik działalności gospodarczej, oparty na wskaźnikach ustalonych przez jednostkę nadrzędną w ramach narodowego planu gospodarczego, jest niższy od wyniku roku poprzedzającego, oraz przedsiębiorstwom nowo powstałym lub powstałym w wyniku reorganizacji pełny zasadniczy fundusz premii przysługuje za osiągnięcie wyniku planowanego.

§ 6. 1. Zasadniczy fundusz premii tworzy się w okresach kwartalnych.

2. Dla ustalenia, czy przedsiębiorstwo osiągnęło w poszczególnych kwartałach danego roku wynik gospodarczy uzasadniający utworzenie zasadniczego funduszu premii w kwartałach, oraz dla obliczenia jego wysokości należy wynik ten (przyjmując dane od początku roku do końca danego kwartału) porównać:

1) z wynikami poszczególnych kwartałów roku poprzedzającego w obrachunku narastającym — w przypadkach określonych w § 4 ust. 3 pkt 1;

2) z bazą podzieloną na kwartały w takich procentach, w jakich w roku poprzedzającym kształtowały się wyniki poszczególnych kwartałów w stosunku do wyniku rocznego — w przypadkach określonych w § 4 ust. 1; w szczególności uzasadnionych przypadkach, za zgodą jednostki nadrzędnej, bazę można podzielić na kwartały według proporcji wynikających z planu na rok bieżący;

3) z zaplanowanymi wynikami w planach kwartalnych danego roku — w przypadkach określonych w § 4 ust. 3 pkt 2 i § 5.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwa, które zaplanują i osiągną wynik gospodarczy lepszy od uprawniającego do pełnego zasadniczego funduszu premii, tworzą ponadto dodatkowy fundusz premii.

2. Dodatkowy fundusz premii tworzy się po roku na podstawie zweryfikowanego zgodnie z obowiązującymi przepisami i zatwierdzonego przez jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem bilansu rocznego przedsiębiorstwa.

§ 8. 1. Podstawą do obliczenia dodatkowego funduszu premii jest kwota poprawy wyniku, stanowiąca różnicę między wynikiem faktycznie osiągniętym w danym roku a wynikiem roku poprzedzającego.

2. Kwotę dodatkowego funduszu premii dla przedsiębiorstwa oblicza się na podstawie tabeli, określającej procenty planowanego funduszu płac podstawowych pracowników umysłowych, przypadające za planowaną poprawę rentowności. Tabelę tę sporządza przedsiębiorstwo opierając się na ustalonym przez jednostkę nadrzędną wskaźniku planowanego wyniku oraz wskaźniku dyrektywnym dodatkowego funduszu premii, wyrażonym w procencie planowanego funduszu płac podstawowych pracowników umysłowych, z uwzględnieniem tabeli stanowiącej załącznik nr 1 do uchwały.

3. Wskaźniki dyrektywne dodatkowego funduszu premii ustalają dla zjednoczeń i jednostek równorzędnych właściwi ministrowie opierając się na analogicznych wskaźnikach określonych dla poszczególnych resortów przez Radę Ministrów.

4. Przy ustalaniu wskaźnika dyrektywnego dodatkowego funduszu premii dla przedsiębiorstw jednostki nadrzędne powinny brać pod uwagę wielkość zadań wyznaczonych dla przedsiębiorstw oraz stopień trudności poprawy wyniku.

§ 9. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie wynik równy wynikowi zaplanowanemu, wyższemu od wyniku roku poprzedzającego, tworzy dodatkowy fundusz premii w kwocie odpowiadającej wynikającemu z tabeli (§ 8 ust. 2) procentowi funduszu płac podstawowych za zaplanowaną poprawę rentowności.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie wynik lepszy od wyniku zaplanowanego, tworzy dodatkowy fundusz premii od rzeczywistej poprawy wyniku według stopy procentowej, którą określa kwota dodatkowego funduszu premii, przypadająca za zaplanowaną poprawę rentowności do kwoty zaplanowanej poprawy rentowności.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo osiągnie wynik gorszy od zaplanowanego, ale lepszy niż w roku poprzedzającym, tworzy dodatkowy fundusz premii w kwocie odpowiadającej procentowi planowanego funduszu płac podstawowych wyznaczonemu w tabeli (§ 8 ust. 2) o trzy miejsca w tabeli niżej od procentu przypadającego w tej tabeli dla rzeczywistej poprawy rentowności.

4. Kwota dodatkowego funduszu premii nie może przekraczać kwoty faktycznie osiągniętej poprawy wyników.

5. Sposób obliczania poprawy rentowności oraz dodatkowego funduszu premii określają wzory obliczeń stanowiące załącznik nr 2 do uchwały.

§ 10. W przedsiębiorstwach, dla których za podstawę porównania przyjęto wynik planowany na dany rok (§ 4 ust. 3 pkt 2 i § 5):

- 1) w razie osiągnięcia wyniku równego wynikowi zaplanowanemu lub niższego od niego — nie tworzy się dodatkowego funduszu premiowego;
- 2) w razie osiągnięcia wyniku lepszego od wyniku zaplanowanego — dodatkowy fundusz premiowy oblicza się przyjmując za każdy procent osiągniętej poprawy rentowności określony przez właściwego ministra procent planowanego funduszu podstawowych płac pracowników umysłowych, nie wyższy jednak niż 0,5%.

§ 11. Jeżeli przy badaniu bilansu i weryfikacji wyniku gospodarczego przedsiębiorstwa za dany rok okaże się, że asortyment wykonany zgodnie z żądaniem odbiorców różni się od zaplanowanego, co wpływa na pogorszenie wyniku, wynik może być odpowiednio skorygowany za zgodą jednostki nadrzędnej, wydaną w porozumieniu z właściwym terenowo dla danego przedsiębiorstwa wojewódzkim oddziałem Narodowego Banku Polskiego.

§ 12. 1. Wniosek o wydanie zezwolenia na wykorzystanie zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego, podpisany przez dyrektora oraz głównego księgowego, stwierdzający osiągnięty wynik i wykonanie uzupełniających mierników premiowych, o których mowa w ust. 4 oraz w § 13, przedsiębiorstwo przedstawia jednostce nadrzędnej.

2. Jednostka nadrzędna nad przedsiębiorstwem wydaje zezwolenie na wykorzystanie zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego (uruchomienie funduszu premiowego) w całości lub w części bądź też odmawia tego zezwolenia w zależności od kompleksowej oceny pracy przedsiębiorstwa i wykonania przez nie uzupełniających mierników premiowych.

3. Wnioski o wstrzymanie uruchomienia części lub całości funduszu premiowego może zgłaszać także bank.

4. Jako uzupełniające mierniki premiowe jednostka nadrzędna nad przedsiębiorstwem może ustalać: wykonanie asortymentowych planów produkcji, uruchomienie nowej produkcji, wprowadzenie postępu technicznego, skrócenie cyklu inwestycyjnego, dotrzymanie terminów planowanych dostaw, szczególnie związanych z eksportem, upłynnienie nie uzasadnionych zapasów, likwidację przerostów zatrudnienia, dokonanie zmiany norm pracy lub osiągnięcie innych wyznaczonych celów ekonomicznych i technicznych.

5. Termin ostatecznego rozliczenia funduszu premiowego upływa w dwa tygodnie po weryfikacji i zatwierdzeniu bilansu rocznego przedsiębiorstwa.

§ 13. 1. Uruchomienie zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego nie może nastąpić w razie, gdy:

- 1) w przedsiębiorstwie nastąpiło w danym okresie nieuzasadnione przekroczenie funduszu płac w rozumieniu przepisów o kontroli bankowej funduszu płac w wysokości równej lub wyższej niż utworzony fundusz premiowy, z tym że w razie zlikwidowania tego przekroczenia uruchomienie może nastąpić w następnych

kwartałach, nie później jednak niż do końca roku kalendarzowego;

- 2) przedsiębiorstwo w danym okresie nie wykonało założonego planu produkcji w rozumieniu przepisów o bankowej kontroli funduszu płac (produkcja globalna w cenach porównywalnych, towarowa w cenach zbytu itd.);
- 3) w przedsiębiorstwach przemysłu maszynowego, w zakładach produkujących zespoły i podzespoły maszyn i urządzeń nastąpiło niedotrzymanie terminów planowanych dostaw; w tym przypadku odmowa uruchomienia zasadniczego funduszu premiowego może nastąpić w całości lub w części, a to stosownie do szczegółowych przepisów wydanych przez właściwych ministrów.

2. Jeżeli przekroczenie funduszu płac (ust. 1 pkt 1) jest niższe od utworzonego zasadniczego funduszu premiowego, jednostka nadrzędna nad przedsiębiorstwem może uruchomić część funduszu, jaka pozostaje po potrąceniu dokonanego przekroczenia funduszu płac.

3. W wyjątkowych przypadkach przedsiębiorstwo, które nie wykonało w pełni planu produkcji, lecz osiągnęło wynik lepszy od wyniku roku poprzedzającego, może wystąpić z wnioskiem o uruchomienie funduszu premiowego (zasadniczego i dodatkowego). Właściwy minister po zapoznaniu się z wnioskiem przedsiębiorstwa, zaopiniowanym pozytywnie przez dyrektora jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem, na podstawie wyników kompleksowej oceny pracy tego przedsiębiorstwa może wyrazić zgodę na uruchomienie utworzonego funduszu premiowego w niepełnej wysokości, z tym że uruchomienie dodatkowego funduszu premiowego wymaga zgody Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

4. Zobowiązuje się ministrów do zarządzenia stosowania w roku 1961 przez jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami uzupełniających mierników premiowania, warunkujących uruchomienie zasadniczego i dodatkowego funduszu premiowego w postaci terminowego wykonania planów dostaw eksportowych oraz nieprzekroczenia planu kosztów produkcji bądź planowanego udziału kosztów własnych w produkcji towarowej w trybie przewidzianym w § 12 ust. 4 oraz wprowadzenia w wewnętrznych regulaminach premiowania przedsiębiorstw analogicznych warunków wypłaty premii dla pracowników odpowiedzialnych za produkcję eksportową oraz koszty produkcji.

5. Warunek terminowego wykonania planu dostaw eksportowych, o którym mowa w ust. 4, nie obowiązuje w przypadkach, gdy niewykonanie w terminie planu dostaw eksportowych spowodowane zostało nieotrzymaniem zamówień.

§ 14. W decyzji o uruchomieniu funduszu premiowego jednostka nadrzędna nad przedsiębiorstwem określa również wysokość premii indywidualnej dla dyrektora przedsiębiorstwa, jego zastępców i głównego księgowego.

§ 15. 1. Wypłatę z zasadniczego funduszu premiowego dokonuje się w okresach kwartalnych.

2. Za zgodą właściwych ministrów mogą być stosowane w przedsiębiorstwach zaliczkowe wypłaty miesięczne na poczet kwartalnego zasadniczego funduszu premiowego.

3. Miesięczne i kwartalne wypłaty z zasadniczego funduszu premiowego mają charakter zaliczkowy. Jeżeli roczny wynik przedsiębiorstwa nie uzasadnia pełnej wysokości wypłaconego w ciągu roku zasadniczego funduszu premiowego, kwoty nadpłacone obciążają fundusz premiowy następnego roku.

§ 16. 1. Regulaminy premiowania są opracowywane przez przedsiębiorstwa zgodnie z wytycznymi właściwych ministrów i zatwierdzane przez jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami z zachowaniem następujących zasad:

- 1) premie wypłacane z zasadniczego funduszu premiowego dzielą się na premie regulaminowe i uznaniowe;
- 2) stanowiska uprawniające do premii regulaminowej z zasadniczego funduszu premiowego oraz stanowiska kierownicze uprawniające do premii z dodatkowego funduszu premiowego określa właściwy minister w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac;
- 3) dyrektor przedsiębiorstwa ma prawo cofać lub zmniejszać premię regulaminową za niewykonanie konkretnych zadań;
- 4) kwartalna wysokość premii dla pracownika z zasadniczego funduszu premiowego nie może przekraczać 35% jego kwartalnej płacy podstawowej;
- 5) premia z dodatkowego funduszu premiowego przysługuje tylko pracownikom zajmującym kierownicze stanowiska ekonomiczne i techniczne;
- 6) wysokość premii z dodatkowego funduszu premiowego nie może przekraczać 15% rocznej płacy podstawowej, z tym że wysokość zaliczki płatnej po półroczu nie może przekraczać 5% rocznej płacy podstawowej; zaliczka może być wypłacana po upływie półroczu na podstawie bilansu półrocznego; jeżeli roczny wynik nie uzasadni utworzenia dodatkowego funduszu premiowego, kwoty nadpłacone z tytułu zaliczki obciążają dodatkowy fundusz premiowy roku następnego.

2. Ramowe zasady przyznawania i wypłaty indywidualnych premii z funduszu premiowego określa załącznik nr 3 do uchwał.

§ 17. Różnicę między uruchomionym dodatkowym funduszem premiowym a sumą wypłaconych premii z tego funduszu przekazuje się na fundusz gwarancyjny, który spełnia rolę wieloletniego miernika wyników przedsiębiorstwa i służy na zabezpieczenie minimalnych premii dla pracowników inżynieryjno-technicznych w przypadku, gdy wyniki przedsiębiorstwa ulegają przejściowemu pogorszeniu w związku z wprowadzeniem ulepszeń w organizacji produkcji lub uruchomieniem nowej produkcji.

§ 18. 1. Fundusz gwarancyjny powiększa się aż do osiągnięcia 10% rocznego funduszu podstawowych płac pracowników umysłowych przedsiębiorstwa. Po przekroczeniu tej granicy fundusz gwarancyjnego dalsze nadwyżki dodatkowego funduszu premiowego przechodzą na zyski przedsiębiorstwa

2. Po osiągnięciu przez fundusz gwarancyjny wysokości przewidzianej w ust. 1 przedsiębiorstwo może podwyższyć maksymalne premie indywi-

dualne, wypłacane za poprawę bieżących wyników ekonomicznych z dodatkowego funduszu premiowego, o dalsze 5% płacy podstawowej pracownika w skali rocznej.

§ 19. W razie nieuzyskania przez przedsiębiorstwo w danym roku wyniku uprawniającego do utworzenia zasadniczego funduszu premiowego w części lub w całości w związku z wprowadzeniem ulepszeń w organizacji produkcji lub uruchomieniem nowej produkcji, które okresowo spowodowały spadek rentowności, przedsiębiorstwo może wypłacić z funduszu gwarancyjnego pracownikom inżynieryjno-technicznym nagrody roczne wyrównujące brak lub zmniejszenie premii z zasadniczego funduszu premiowego.

§ 20. 1. Fundusz gwarancyjny obciąża określona procentowo część kar administracyjnych, nakładanych w trybie obowiązujących przepisów, obciążeń umownych za nieprawidłową gospodarkę i kar konwencjonalnych za nieterminową kooperację i dostawy, za nieterminowe inwestycje i innych kar tego typu.

2. Procentową wysokość kar obciążającą fundusz gwarancyjny określa właściwy minister.

3. Spadek sumy funduszu gwarancyjnego poniżej 5% funduszu podstawowych płac pracowników umysłowych z przyczyn podanych w ust. 1 powoduje utratę praw określonych w § 18 ust. 2 i w § 19

§ 21. 1. Przepisy uchwały nie dotyczą:

- 1) przedsiębiorstw przemysłowych rozliczających się z budżetami terenowymi;
- 2) kopalń węgla kamiennego, kopalń węgla brunatnego, przedsiębiorstw podszkawkowych, kopalń rud żelaznych i nieżelaznych i kopalń surowców chemicznych;
- 3) przedsiębiorstw przemysłowych podległych Ministrowi Handlu Wewnętrzznego;
- 4) mistrzów w przemyśle lekkim;
- 5) Łódzkich Zakładów Wytwórczych Kopii Filmowych; w Zakładach tych stosuje się nadal dotychczasowe zasady premiowania przy wprowadzeniu jednak obowiązkowych podstawowych warunków ustalonych w § 4 załącznika nr 3 do niniejszej uchwały.

2. Rada Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może uzupełnić wykaz przedsiębiorstw objętych przepisem ust. 1.

§ 22. Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może rozciągnąć przepisy uchwały na przedsiębiorstwa innych działów gospodarki narodowej

§ 23. Na wniosek właściwego ministra zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac Prezes Rady Ministrów może ustalić dla poszczególnych gałęzi produkcji odmienny tryb i sposób tworzenia funduszu premiowego i premiowania pracowników, jeżeli wymagają tego specyficzne warunki działalności gospodarczej danej gałęzi, jednakże z zachowaniem podstawowych zasad niniejszej uchwały.

§ 24. 1. Utrzymuje się premię za sporządzenie rocznego sprawozdania finansowego (premia bilansowa) dla pracowników finansowo-księgowych według dotychczasowych zasad.

2. Utrzymuje się — na dotychczasowych zasadach — dodatkowe premiowanie pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych zatrudnionych w wydziałach produkcyjnych w hutnictwie żelaza, metali kolorowych i koksochemii w wysokości do 4% płacy zasadniczej za każdy 1% wykonanej produkcji ponad ustaloną bazę oraz w pozostałych gałęziach przemysłu w wysokości do 1% płacy zasadniczej za każdy 1% produkcji wykonanej ponad ustaloną bazę.

§ 25. 1. Wykonanie uchwały porucza się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrowi Finansów, Przewodni-

czącemu Komitetu Pracy i Płac oraz innym zainteresowanym ministrom.

2. Zainteresowani ministrowie dokonają w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych w obowiązującym trybie zmian regulaminów premiowania, wynikających z przepisów niniejszej uchwały.

§ 26. Traci moc uchwała nr 24 Rady Ministrów z dnia 25 stycznia 1960 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski z 1960 r. Nr 9, poz. 43 i z 1961 r. Nr 1, poz. 8).

§ 27. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załączniki do uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. (poz. 73).

Załącznik nr 1.

PODSTAWOWA TABELA ODPISÓW NA DODATKOWY FUNDUSZ PREMIOWY

Procent poprawy rentowności	Procent planowanego funduszu podstawowych płac pracowników umysłowych	Procent poprawy rentowności	Procent planowanego funduszu podstawowych płac pracowników umysłowych
0,01 — 0,1	0,02	3,51 — 3,6	1,27
0,11 — 0,2	0,04	3,61 — 3,7	1,33
0,21 — 0,3	0,06	3,71 — 3,8	1,39
0,31 — 0,4	0,08	3,81 — 3,9	1,45
0,41 — 0,5	0,10	3,91 — 4,0	1,51
0,51 — 0,6	0,12	4,01 — 4,1	1,57
0,61 — 0,7	0,14	4,11 — 4,2	1,63
0,71 — 0,8	0,16	4,21 — 4,3	1,70
0,81 — 0,9	0,18	4,31 — 4,4	1,78
0,91 — 1,0	0,21	4,41 — 4,5	1,88
1,01 — 1,1	0,24	4,51 — 4,6	1,99
1,11 — 1,2	0,27	4,61 — 4,7	2,11
1,21 — 1,3	0,30	4,71 — 4,8	2,24
1,31 — 1,4	0,33	4,81 — 4,9	2,39
1,41 — 1,5	0,36	4,91 — 5,0	2,56
1,51 — 1,6	0,39	5,01 — 5,1	2,75
1,61 — 1,7	0,42	5,11 — 5,2	2,96
1,71 — 1,8	0,45	5,21 — 5,3	3,20
1,81 — 1,9	0,49	5,31 — 5,4	3,48
1,91 — 2,0	0,53	5,41 — 5,5	3,80
2,01 — 2,1	0,57	5,51 — 5,6	4,17
2,11 — 2,2	0,61	5,61 — 5,7	4,60
2,21 — 2,3	0,65	5,71 — 5,8	5,10
2,31 — 2,4	0,69	5,81 — 5,9	5,62
2,41 — 2,5	0,73	5,91 — 6,0	6,14
2,51 — 2,6	0,77	6,01 — 6,1	6,66
2,61 — 2,7	0,81	6,11 — 6,2	7,18
2,71 — 2,8	0,86	6,21 — 6,3	7,70
2,81 — 2,9	0,91	6,31 — 6,4	8,22
2,91 — 3,0	0,96	6,41 — 6,5	8,74
3,01 — 3,1	1,01	6,51 — 6,6	9,26
3,11 — 3,2	1,06	6,61 — 6,7	9,78
3,21 — 3,3	1,11	6,71 — 6,8	10,30
3,31 — 3,4	1,16	6,81 — 6,9	10,82
3,41 — 3,5	1,21	6,91 — 7,0	11,34

W razie poprawy rentowności powyżej 7%, na każde 0,09% poprawy rentowności procent planowanego funduszu płać (prawa strona tabeli) wzrasta o 0,52.

Przy ustalaniu tabel dodatkowego funduszu premiowego na wszystkich szczeblach procent planowanego funduszu podstawowych płać pracowników umysłowych, przeznaczony na dodatkowy fundusz premiowy, określony w tabeli podstawowej (prawa strona tabeli), nie może być zmieniony. Ustalenia tabel dla poszczególnych jednostek

dokonywane przez dostosowanie procentów poprawy rentowności (lewa strona tabeli), uwzględniając wyznaczone zadania gospodarcze, do określonych w tabeli podstawowej procentów planowanego funduszu płać (prawa strona tabeli), które są nienaruszalne.

Tabela powyższa nie obowiązuje konkretnie w żadnym przedsiębiorstwie. Jest ona jedynie tabelą posiłkową dla opracowania przez przedsiębiorstwa konkretnych tabel w trybie § 8 uchwały.

Załącznik nr 2.

WZORY OBLICZEŃ

I. Obliczenie procentu poprawy rentowności przedsiębiorstwa.

1. Przez zaplanowaną poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (tj. wynik planowany pomniejszony o wynik roku poprzedzającego) do sumy kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług w roku poprzedzającym.

Obliczenie następuje według wzoru:

$$R = \frac{Z}{K} \times 100,$$

w którym:

R = procent poprawy rentowności,

Z = zaplanowana kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego,

K = koszty własne sprzedanej produkcji i usług w roku poprzedzającym.

2. W razie gdy podstawą porównania jest wynik planowany na dany rok, a nie wynik roku poprzedzającego (§ 4 ust. 3 pkt 2 i § 5 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.) — przez poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (tj. wynik rzeczywisty pomniejszony o wynik planowany) do sumy planowanych kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług. Obliczenie następuje według wzoru podanego w ust. 1, z tym że:

Z = osiągnięta kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku planowanego,

K = planowane koszty własne sprzedanej produkcji i usług.

3. W razie gdy przedsiębiorstwo nie osiągnie wyniku planowanego, ale poprawi wynik w stosunku do wyniku roku poprzedzającego — przez poprawę rentowności rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku (wynik rzeczywisty pomniejszony o wynik roku poprzedzającego) do sumy kosztów własnych sprzedanej produkcji i usług w roku poprzedzającym.

Obliczenie następuje według wzoru podanego w ust. 1, z tym że:

Z = osiągnięta kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego.

II. Obliczenie kwoty dodatkowego funduszu premiowego w razie osiągnięcia wyniku równego wynikowi planowanemu.

Z tabeli (§ 8 ust. 2 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.) odczytuje się dla zaplanowanego procentu poprawy rentowności = R (obliczonego w sposób określony w części I ust. 1) procent planowanego

funduszu podstawowych płać pracowników umysłowych = a.

Kwotę dodatkowego funduszu premiowego oblicza się według wzoru:

$$X = \frac{a \cdot F}{100},$$

w którym:

X = kwota dodatkowego funduszu premiowego,

F = planowany fundusz podstawowych płać pracowników umysłowych.

III. Obliczenie kwoty dodatkowego funduszu premiowego w razie osiągnięcia wyniku niższego od wyniku zaplanowanego (lecz lepszego niż w roku poprzedzającym).

Z tabeli (§ 8 ust. 2 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.) odczytuje się dla rzeczywiście osiągniętego procentu poprawy rentowności (obliczonego w sposób określony w części I ust. 3) procent planowanego funduszu płać podstawowych i obniża się go o określoną ilość miejsc w tabeli (zgodnie z § 9 ust. 3 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.) — otrzymując w ten sposób obniżony procent planowanego funduszu płać = b.

Kwotę dodatkowego funduszu premiowego oblicza się według wzoru:

$$X = \frac{b \cdot F}{100}$$

(oznaczenia jak wyżej).

IV. Obliczenie kwoty dodatkowego funduszu premiowego w razie osiągnięcia wyniku lepszego od wyniku planowanego.

1. Obliczenie stopy procentowej następuje według wzoru:

$$S = \frac{a \cdot F}{Z},$$

w którym:

S = stopa procentowa,

a = procent funduszu płać przypadający za zaplanowaną poprawę rentowności według tabeli (§ 8 ust. 2 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.),

F = planowany fundusz płać podstawowych pracowników umysłowych,

Z = zaplanowana kwota poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego.

2. Kwotę dodatkowego funduszu premiowego oblicza się według wzoru:

$$X = \frac{S \cdot W}{100},$$

w którym:

X = kwota dodatkowego funduszu premiowego,

S = stopa procentowa,

W = kwota faktycznie osiągniętej poprawy wyniku w porównaniu do wyniku roku poprzedzającego.

U w a g a: Ilekroć w podanych wyżej wzorach jest mowa o:

- 1) „wyniku roku poprzedzającego” — należy przez to rozumieć w przypadkach określonych w § 4 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. również obliczoną bazę,
- 2) „kosztach własnych sprzedanej produkcji i usług” — należy przez to rozumieć w przypadkach określonych w § 4 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r. koszty bazowe.

Załącznik nr 3.

RAMOWE ZASADY PRYZNAWANIA I WYPŁATY INDYWIDUALNYCH PREMII Z FUNDUSZU PREMIOWEGO

§ 1. 1. Z uruchomionego przez jednostki nadrzędne nad przedsiębiorstwami zasadniczego funduszu premiowego wypłaca się pracownikom przedsiębiorstw premie regulaminowe i uznaniowe, z tym że suma premii uznaniowych nie może przekroczyć 20% uruchomionego funduszu premiowego.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach właściwy minister w porozumieniu z Ministrem Finansów oraz Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może podwyższyć sumę premii uznaniowych do 30% uruchomionego funduszu premiowego.

§ 2. Stanowiska uprawniające do otrzymywania premii regulaminowych określają ministrowie w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, kierując się zasadą, że premią tą mogą być objęci wyłącznie pracownicy, którzy wywierają bezpośredni wpływ na wyniki gospodarcze przedsiębiorstwa (pracownicy zatrudnieni na kierowniczych i samodzielnych stanowiskach technicznych i ekonomicznych oraz personel inżyniersko-techniczny). Pozostałym pracownikom umysłowym mogą być przyznawane przez dyrektora przedsiębiorstwa premie uznaniowe za indywidualne osiągnięcia.

§ 3. Dyrektor przedsiębiorstwa w porozumieniu z radą robotniczą i radą zakładową ustala:

- 1) stały lub okresowy procentowy podział funduszu premiowego przeznaczanego na premie regulaminowe dla poszczególnych komórek organizacyjnych przedsiębiorstwa;
- 2) podstawowe warunki dla poszczególnych odcinków pracy przedsiębiorstwa, których niedotrzymanie powoduje stosownie do § 6 pozbawienie części lub całości premii ustalonej zgodnie z pkt 1;
- 3) procenty potrąceń za niedotrzymanie poszczególnych warunków, o których mowa w § 4, w zależności od ich wagi i znaczenia dla przedsiębiorstwa.

§ 4. 1. Obowiązkowe podstawowe warunki (§ 3 pkt 2) są następujące:

- 1) dla kierownika działu produkcji i podległych mu samodzielnych pracowników — wykonanie ilościowych zadań produkcji, utrzymanie standardów jakościowych, wykonanie planu eksportu oraz wykonanie — w zakresie im wyznaczonym — planu uruchomienia nowej produkcji i planu postępu technicznego;
- 2) dla kierownika działu zatrudnienia i płac oraz podległych mu pracowników samodzielnych — utrzymanie lub obniżenie planowanego udziału kosztów siły roboczej w ogólnych kosztach wytwarzania;
- 3) dla kierownika działu zaopatrzenia i zbytu oraz podległych mu samodzielnych pracowników:

a) w zakresie zaopatrzenia — rytmiczne zaopatrzenie przedsiębiorstwa w surowce i materiały, nieprzekraczanie normatywów surowców i materiałów ustalonych na dany rok;

b) w zakresie zbytu — niedopuszczenie do ponadnormatywnego wzrostu zapasów wyrobów gotowych;

4) dla głównego technologa i technologów — wykonanie planu uruchomienia nowej produkcji i planu postępu technicznego w zakresie im wyznaczonym, utrzymanie obowiązujących i zatwierdzonych w przepisach trybie normatywów zużycia materiałowego, wykonanie planów jakościowych;

5) dla głównego mechanika i mechaników — bezawaryjna praca maszyn i urządzeń w granicach określonych planem, wykonanie harmonogramu remontów; wykonanie planu uruchomienia nowej produkcji i planu postępu technicznego w zakresie im wyznaczonym;

6) dla głównego energetyka i energetyków — bezawaryjna praca urządzeń energetycznych, wykonanie harmonogramu remontów, utrzymanie lub zmniejszenie zużycia energii w stosunku do normatywów zużycia lub zużycia w okresie ubiegłym; wykonanie planu uruchomienia nowej produkcji i planu postępu technicznego w zakresie im wyznaczonym;

7) dla kierowników wydziałów i oddziałów produkcyjnych, kierowników zmian, starszych mistrzów i mistrzów — wykonanie planu wydajności pracy, utrzymanie się w planowanych kosztach wydziałowych lub obniżenie tych kosztów, wykonanie ilościowego planu produkcji wydziału.

2. Zakres odpowiedzialności kierowników działów zaopatrzenia i zbytu za rytmiczne zaopatrzenie w surowce i materiały pochodzące z importu ustala właściwi ministrowie.

3. Właściwi ministrowie określają, jakie warunki należy brać za podstawę przy wyznaczaniu zadań w regulaminach premiowania dla tych oddziałów przedsiębiorstw, które nie są wymienione w ust. 1.

§ 5. Dyrektor przedsiębiorstwa jest zobowiązany do ustalenia również innych warunków poza określonymi w § 4, a zawierających konkretnie wyznaczone zadania przed okresem obrachunkowym, za który wypłaca się premie. Warunki te muszą być podane na piśmie zainteresowanym komórkom organizacyjnym przedsiębiorstwa.

§ 6. W razie niedotrzymania warunków, o których mowa w §§ 4 i 5, dyrektor przedsiębiorstwa ma obowiązek wstrzymać część lub całość funduszu premiowego tej komórki i może rozdzielić go pomiędzy inne komórki or-

ganizacyjne, które wykonały lub przekroczyły swoje zadania.

§ 7. 1. Po upływie okresu obrachunkowego, za który wypłaca się premie, kierownicy komórek organizacyjnych i wydziałów (oddziałów) produkcyjnych potwierdzają dyrektorowi przedsiębiorstwa pisemnie dotrzymywanie warunków uprawniających do premii.

2. Wypłata pracownikom premii powinna być jawna i poparta odpowiednią motywacją.

§ 8. 1. Premia może być w części lub w całości cofnięta poszczególnym pracownikom na wniosek bezpośredniego zwierzchnika, jeżeli nie wykonali oni swoich określonych zadań odcinkowych, nawet w przypadku, gdy całej komórce organizacyjnej przyznano fundusz premiowy.

2. Przy przyznawaniu premii dyrektor przedsiębiorstwa powinien brać pod uwagę przekroczenie limitów funduszu płac na poszczególnych odcinkach pracy i wstrzymać lub zmniejszać premie pracowników odpowiedzialnych za te odcinki.

§ 9. 1. W przedsiębiorstwach, które mają zakładowe biura konstrukcyjne bądź przyzakładowe pracownie projektowe, przyznanie i wypłatę indywidualnych premii regulaminowych dla tych komórek uzależnia się od terminowego wykonania dokumentacji zgodnie z ustalonym planem uruchomienia nowej produkcji.

2. Wypłatę indywidualnych premii regulaminowych dla pracowników kontroli technicznej uzależnia się od wyników pracy kontroli.

3. Jeżeli przedsiębiorstwo nie uzyskało funduszu premiowego, a zakładowe biuro konstrukcyjne i kontrola techniczna wykonały swoje zadania, dyrektor jednostki nadrzędnej nad przedsiębiorstwem może zezwolić na wypłatę premii z funduszu gwarancyjnego, a w razie jego

braku — na wypłatę premii w ramach funduszu płac przedsiębiorstwa.

§ 10. 1. Wysokość indywidualnych premii regulaminowych pracowników ustala dyrektor przedsiębiorstwa, kierując się udziałem pracownika w wynikach przedsiębiorstwa.

2. Ministrowie mogą określić pułapy premii indywidualnych dla poszczególnych stanowisk uprawnionych do premii regulaminowych w przedsiębiorstwie w ramach ogólnego pułapu premii indywidualnych (§ 16 ust. 1 pkt 4 i 6 uchwały nr 39 Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1961 r.).

§ 11. 1. Z uruchomionego przez jednostkę nadrzędną nad przedsiębiorstwem dodatkowego funduszu premiowego mogą być wypłacane w przedsiębiorstwie dodatkowe premie wyłącznie pracownikom zajmującym kierownicze stanowiska ekonomiczne i techniczne.

2. Podstawą do przyznania premii z dodatkowego funduszu premiowego jest ocena udziału pracownika w osiągnięciach przedsiębiorstwa. Przepis § 7 ust. 2 ma odpowiednio zastosowanie również do premii z dodatkowego funduszu premiowego.

§ 12. 1. Na podstawie niniejszych przepisów ministrowie ustalą w porozumieniu z zainteresowanymi zarządami głównymi związków zawodowych zasady przyznawania indywidualnych premii z funduszu premiowego w podległych sobie przedsiębiorstwach.

2. Na podstawie zasad, o których mowa w ust. 1, dyrektorzy przedsiębiorstw opracują w porozumieniu z radami robotniczymi i radami zakładowymi szczegółowe regulaminy premiowania. Regulaminy te powinny być przedstawione jednostkom nadrzędnym nad przedsiębiorstwami do zatwierdzenia.

37

UCHWAŁA Nr 62 RADY MINISTRÓW

z dnia 10 lutego 1961 r.

zmieniająca uchwałę nr 84 z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(Monitor Polski z dnia 18 lutego 1961 r. Nr 14, poz. 74)

§ 1. W wykazie jednostek organizacyjnych, stanowiącym załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 162), wprowadza się następującą zmianę:

w grupie III wykazu dodaje się lp. 13 w brzmieniu:

„13. Przedsiębiorstwo Eksploatacji Cystern — 10% poprawy wyniku osiągniętej w po-

równaniu do wyniku planowanego pod warunkiem wygospodarowania planowanego wyniku z działalności operacyjnej. Suma dodatkowych środków na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne nie może przekroczyć rocznie kwoty odpowiadającej 2% planowanego osobowego funduszu płac”.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

38

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŁĄCZNOŚCI

z dnia 31 grudnia 1960 r.

o zmianie rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 stycznia 1961 r. Nr 4, poz. 23)

Na podstawie § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 września 1957 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” (Dz. U. Nr 49, poz. 236) zarządza się, co następuje:

§ 1. W regulaminie premiowania, stanowiącym załącznik nr 1 do rozporządzenia Ministra Łączności z dnia 18 września 1957 r. w sprawie wprowadzenia regulaminów premiowania w państwowym przedsiębiorstwie „Polska Poczta, Telegraf

i Telefon“ oraz w przedsiębiorstwach Międzymiastowych Kabli Telekomunikacyjnych (Dz. U. z 1957 r. Nr 60, poz. 326 i z 1959 r. Nr 41, poz. 258), § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. 1. Niezależnie od premii za sprawne i bezusterkowe wykonywanie pracy, ustalonej w §§ 1 i 3 regulaminu, doręczyciele przesyłek listowych i pieniężnych za zleczone im dodatkowo poza normalnymi czynnościami służbowymi pozyskiwanie prenumeraty czasopism należących do grup społeczno-politycznych, rolniczych, fachowo-technicznych i młodzieżowych — otrzymują następujące wynagrodzenie dodatkowe:

1) za pozyskanie miesięcznej prenumeraty czasopisma wychodzącego przynajmniej 6 razy w tygodniu — 1 zł,

2) za pozyskanie miesięcznej prenumeraty czasopisma wychodzącego mniej niż 6 razy w tygodniu — 0,40 zł,
3) za pozyskanie prenumeraty na okres dłuższy niż 1 miesiąc czasopism wymienionych w pkt 1 i 2 stawkę określoną w pkt 1 lub 2, pomnożoną przez liczbę miesięcy, za które przyjęto prenumeratę.

2. Wykaz czasopism należących do grup społeczno-politycznych, rolniczych, fachowo-technicznych i młodzieżowych, za pozyskiwanie prenumeraty których przysługuje dodatkowe wynagrodzenie, ustala Minister Łączności.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 16 stycznia 1961 r.

Minister Łączności: w z. F. Ładosz

39

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 9 grudnia 1960 r.

uchylające rozporządzenie Ministra Leśnictwa z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie uposażenia pracowników zatrudnionych w biurach urządzania i pomiaru lasu.

(Dziennik Ustaw z dnia 31 stycznia 1961 r. Nr 4, poz. 24)

Na podstawie art. 27 ustawy z dnia 20 grudnia 1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym (Dz. U. z 1949 r. Nr 63, poz. 494 i z 1950 r. Nr 49, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyła się rozporządzenie Ministra Leśnictwa z dnia 30 czerwca 1956 r. w sprawie uposaże-

nia pracowników zatrudnionych w biurach urządzania i pomiaru lasu (Dz. U. Nr 29, poz. 135).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:
w z. J. Grudziński

40

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 stycznia 1961 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 lutego 1961 r. Nr 5, poz. 36)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 221 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników od podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do pracowników zatrudnionych:

1) na statkach, uprawiających żeglugę międzynarodową w Polskiej Marynarce Handlowej i pozostających w rezerwie, oraz do pracowników zatrudnionych na statkach Polskiego Ractownictwa Okrętowego;

2) w jednostkach nie wymienionych w rozporządzeniach Ministra Finansów z dnia 25 stycznia

1960 r. (Dz. U. Nr 5, poz. 33), z dnia 1 sierpnia 1960 r. (Dz. U. Nr 37, poz. 219), z dnia 9 sierpnia 1960 r. (Dz. U. Nr 39, poz. 234), z dnia 26 sierpnia 1960 r. (Dz. U. Nr 40, poz. 244), z dnia 7 września 1960 r. (Dz. U. Nr 41, poz. 252), z dnia 26 i 27 września 1960 r. (Dz. U. Nr 44, poz. 267 i 268), z dnia 31 grudnia 1960 r. (Dz. U. z 1961 r. Nr 2, poz. 11), z dnia 16 stycznia 1961 r. (Dz. U. Nr 3, poz. 16) i z dnia 19 stycznia 1961 r. (Dz. U. Nr 3, poz. 17).

2. Przepis ust. 1 pkt 1 ma zastosowanie z równoczesnym wprowadzeniem w życie zmian w dotychczasowych zasadach wynagradzania ustalonych w protokole dodatkowym nr 8 z dnia 20 stycznia 1961 r. do Umowy zbiorowej w Polskiej Marynarce Handlowej z dnia 1 listopada 1948 r.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: J. Albrecht

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ, SPRAW WEWNĘTRZNYCH ORAZ OBRONY NARODOWEJ

z dnia 26 stycznia 1961 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy używaniu i przechowywaniu butli ze sprężonym tlenem w zakładach leczniczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 16 lutego 1961 r. Nr 9, poz. 52)

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1954 r. o przejściu przez związki zawodowe zadań w dziedzinie wykonywania ustaw o ochronie, bezpieczeństwie i higienie pracy oraz sprawowania inspekcji pracy (Dz. U. z 1954 r. Nr 52, poz. 260 i z 1960 r. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się przy używaniu i przechowywaniu butli ze sprężonym tlenem przeznaczonym do celów leczniczych w zakładach leczniczych oraz w aptekach.

§ 2. 1. Użyte w niniejszym rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) „tlen“ — tlen gazowy przeznaczony do celów leczniczych dostarczany w stanie sprężonym w butlach,
- 2) „butla normalna“ — butlę stalową o pojemności wodnej 40 l,
- 3) „butla mała“ — butlę stalową o pojemności wodnej do 13,5 l,
- 4) „bateria“ — dwie lub więcej butli podłączonych do wspólnego przewodu zbiorczego; bateria może być stała lub przesuwna,
- 5) „rozdzielnia tlenu“ — budynek, pomieszczenie lub miejsce, w którym zainstalowana jest jedna lub więcej baterii wyposażonych w urządzenia redukcyjne, pomiarowe i kontrolne, zasilające rurociągi rozprowadzające tlen do punktów jego poboru,
- 6) „skład butli“ — budynek, pomieszczenie lub miejsce przeznaczone do przechowywania butli pełnych i opróżnionych.

§ 3. Prace związane z używaniem i przechowywaniem butli z tlenem oraz z obsługą instalacji tlenowych mogą być wykonywane tylko przez pracowników pełnoletnich i posiadających pełną sprawność fizyczną.

§ 4. 1. Butle przeznaczone do eksploatacji powinny odpowiadać obowiązującym normom oraz powinny być oznaczone widocznym napisem wzdłuż płaszcza butli: „Tlen medyczny O₂“.

2. W razie posiadania własnych butli zakład leczniczy (apteka) obowiązany jest prowadzić ich ewidencję. W ewidencji należy zamieszczać numer butli, datę ostatniego badania oraz termin następnego badania okresowego butli.

§ 5. 1. W razie stwierdzenia nieszczelności zaworu butli należy natychmiast usunąć butlę z pomieszczenia na zewnątrz budynku.

2. O nieszczelności butli lub jakiegokolwiek części instalacji tlenowej należy niezwłocznie zawiadomić pracownika odpowiedzialnego za nadzór nad tymi urządzeniami. Pracownik ten jest obowiązany zabezpieczyć urządzenia i butle w sposób zapobiegający wypadkom.

§ 6. 1. W razie zacięcia się zaworu lub kołpaka ochronnego nie wolno odkręcać ich siłą przy

użyciu narzędzi, natłuszczać lub dokonywać innych manipulacji; butlę taką należy zwrócić dostawcy.

2. W razie stwierdzenia lub podejrzenia, że zawór lub butla zostały zatłuszczone lub uszkodzone, należy butlę niezwłocznie wycofać z użycia i zwrócić ją dostawcy. Butlę należy zaopatrzyć w duży napis z ostrzeżeniem oraz doczepić kartę z odpowiednim wyjaśnieniem.

§ 7. Pobieranie oraz wypuszczanie tlenu z butli do worka, zbiornika lub innego naczynia albo przewodu, w których jest niższe ciśnienie, dopuszczalne jest wyłącznie przy użyciu reduktora przeznaczonego do tlenu.

§ 8. 1. W pomieszczeniach, w których znajdują się butle bądź punkty czerpalne, nie wolno palić tytoniu, używać płomienia otwartego ani przechowywać materiałów łatwopalnych oraz o własnościach wybuchowych.

2. Przed przystąpieniem do podawania tlenu odzież i nakrycia z tkanin wełnianych należy zamienić na bawełniane lub lniane, a ponadto osłonić włosy.

§ 9. W salach operacyjnych, zabiegowych, porodowych i w pokojach chorych dopuszczalne jest używanie pojedynczych butli z tlenem. W takich przypadkach należy korzystać przede wszystkim z butli małych. Butla powinna być zabezpieczona przed przewróceniem.

§ 10. 1. W aptekach butle z tlenem mogą być przechowywane w pomieszczeniach magazynowych (z wyjątkiem pomieszczeń, w których przechowywane są materiały łatwopalne) w ilości nie większej niż 2 normalne lub 6 małych butli.

2. Butle z tlenem powinny być umieszczone w odległości co najmniej 1 m od grzejników centralnego ogrzewania i co najmniej 4 m od źródła otwartego ognia.

3. Butle należy zabezpieczyć przed upadkiem i uderzeniami.

4. Jeżeli w aptece zachodzi potrzeba przechowywania butli w większych ilościach niż określone w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przechowywania butli w zakładach leczniczych.

§ 11. Zabrania się ustawiania butli w przejściach i na traktach komunikacyjnych.

§ 12. Miejsca eksploatacji i przechowywania butli powinny być zabezpieczone przed dostępem osób postronnych i zaopatrzone w napisy ostrzegawcze „Tlen“, „Nieupoważnionym wstęp wzbroniony“, „Nie palić i nie zbliżać się z ogniem“.

§ 13. 1. Na terenie zakładów leczniczych dopuszczalne jest sytuowanie rozdzielni tlenu i składów butli w zależności od ilości butli według następujących zasad:

- 1) w budynku przeznaczonym na stały pobyt ludzi — do 10 butli normalnych lub odpowiedniej ilości butli małych,
- 2) przy zewnętrznej ścianie budynku przeznaczonego na stały pobyt ludzi — do 50 butli normalnych lub odpowiedniej ilości butli małych,
- 3) w budynku lub przy ścianie budynku nie przeznaczonego na stały pobyt ludzi — do 100 butli normalnych lub odpowiedniej ilości butli małych,
- 4) w budynku wolno stojącym przeznaczonym wyłącznie na rozdzielnię i skład butli — do 500 butli normalnych lub odpowiedniej ilości butli małych.

2. Liczby butli określone w ust. 1 obejmują łączne butle znajdujące się w rozdzielni tlenu oraz w składzie butli.

3. Pojemność baterii przewoźnej nie może przekraczać pojemności 50 butli normalnych.

§ 14. 1. Zamknięte pomieszczenia rozdzielni tlenu i składów butli powinny posiadać wentylację naturalną zapewniającą co najmniej półtorakrotną wymianę powietrza na godzinę.

2. W razie ogrzewania pomieszczeń rozdzielni tlenu i składu butli należy stosować ogrzewanie centralne wodne lub parowe.

§ 15. W rozdzielniach tlenu i składach butli nie wolno gromadzić i przechowywać żadnych przedmiotów i materiałów nie mających związku z obsługą rozdzielni lub składu, a zwłaszcza butli z gazami palnymi oraz materiałów łatwopalnych.

§ 16. Usytuowanie i urządzenie rozdzielni tlenu i składu butli powinno zapewniać bezpieczny i dogodny przeładunek butli.

§ 17. 1. Rozdzielnie tlenu i składy butli mieszczące się w budynku przeznaczonym na stały pobyt ludzi powinny odpowiadać następującym warunkom:

- 1) powinny być usytuowane na parterze, z tym że odległość od spodu stropu do poziomu terenu przy rozdzielni tlenu lub składzie butli nie może wynosić mniej niż 2 m,
- 2) powinny mieć ściany i stropy ogniotrwałe,
- 3) powinny posiadać przynajmniej jedną ścianę zewnętrzną z drzwiami otwieranymi na zewnątrz,
- 4) nie powinny przylegać do pomieszczeń, w których stale przebywają chorzy, ani do pionowych traktów komunikacyjnych lub do magazynów materiałów łatwopalnych,
- 5) komunikacja pomiędzy rozdzielnią tlenu i składem butli a innymi pomieszczeniami powinna być zewnętrzna; urządzenie komunikacji wewnętrznej dopuszczalne jest za zgodą właściwych organów ochrony przeciwpożarowej i przy zastosowaniu ogniodpornych drzwi.

2. Pomieszczenia rozdzielni tlenu lub składy butli w nowo wznoszonych budynkach przeznaczonych na stały pobyt ludzi powinny mieć ściany zewnętrzne wykonane z lekkich materiałów ogniotrwałych, zapewniających natychmiastowe rozładowanie wybuchu spowodowanego rozerwaniem butli z tlenem.

§ 18. 1. Rozdzielnie tlenu i skład butli usytuowane przy zewnętrznej ścianie budynku przeznaczonego na stały pobyt ludzi powinny znajdować się w odległości nie mniejszej niż 15 m od

drogi publicznej i od sąsiadujących budynków oraz posiadać dachy wykonane z materiałów lekkich i niepalnych.

2. Ściana budynku w obrysie przylegania rozdzielni lub składu butli powinna mieć wytrzymałość odpowiadającą murowi o grubości dwóch cegieł na zaprawie półcementowej oraz nie posiadać otworów okiennych lub drzwiowych do wysokości co najmniej 7 m, licząc od podstawy butli.

3. Do rozdzielni tlenu i składów butli określonych w ust. 1 stosuje się ponadto przepisy § 17 ust. 1 pkt 4 i 5.

§ 19. 1. Rozdzielnie tlenu i składy butli mieszczące się w budynku nie przeznaczonym na stały pobyt ludzi nie powinny przylegać do pionowych traktów komunikacyjnych ani do magazynów materiałów łatwopalnych.

2. Do rozdzielni tlenu i składów butli określonych w ust. 1 stosuje się ponadto przepisy § 17 ust. 1 pkt 1—3 i 5 oraz ust. 2.

3. Rozdzielnie tlenu i składy butli usytuowane przy zewnętrznej ścianie budynku nie przeznaczonego na stały pobyt ludzi powinny odpowiadać warunkom określonym w ust. 1 oraz w § 18 ust. 1 i 2.

§ 20. 1. Rozdzielnie tlenu i składy butli znajdujące się w budynkach wolno stojących, przeznaczonych wyłącznie do tego celu, powinny być parterowe i odpowiadać warunkom określonym w § 17 ust. 1 pkt 2 i § 18 ust. 1.

2. Rozdzielnie tlenu i składy butli określone w ust. 1, sytuowane w odległości mniejszej niż 30 m od budynków sąsiadujących lub od drogi publicznej, należy izolować ścianą ekranową bądź nasypem ziemnym o wysokości 2,5 m, licząc od podstawy butli.

3. Ściana ekranowa powinna odpowiadać pod względem wytrzymałości murowi wykonanemu z cegły pełnej o grubości dwóch cegieł na zaprawie półcementowej.

§ 21. 1. Bateria przewoźna może być parkowana w odległości nie mniejszej niż 30 m od budynku przeznaczonego na stały pobyt ludzi i nie mniejszej niż 15 m od drogi publicznej.

2. Jeżeli zachowanie odległości 30 m od budynku przeznaczonego na stały pobyt ludzi nie jest możliwe, bateria przewoźna może być parkowana w odległości mniejszej niż 30 m, z tym że wówczas powinna być odizolowana od sąsiadujących budynków ścianą ekranową lub nasypem ziemnym zgodnie z przepisami § 20 ust. 2 i 3.

3. Bateria przewoźna powinna być zabezpieczona przed działaniem czynników atmosferycznych.

§ 22. Przepisy niniejszego rozporządzenia powinny być podane do wiadomości pracowników przez wywieszenie tekstu rozporządzenia w pomieszczeniach pracy w miejscu widocznym. Tekst rozporządzenia powinien być stale utrzymywany w stanie czytelny.

§ 23. W sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozporządzeniu stosuje się przepisy ogólne o bezpieczeństwie i higienie pracy przy użytkowaniu butli z gazami sprężonymi, skroplonymi i rozpuszczonymi pod ciśnieniem.

§ 24. 1. Kierownicy zakładów leczniczych (aptek) opracują na podstawie przepisów określonych

nych w § 23 oraz na podstawie niniejszego rozporządzenia szczegółowe instrukcje dla poszczególnych stanowisk pracy i doręczą je pracownikom za pokwitowaniem.

2. Treść instrukcji należy uzgodnić z właściwym miejscowo technicznym inspektorem pracy.

§ 25. 1. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. W stosunku do zakładów leczniczych, istniejących w dniu wejścia w życie rozporządzenia, rozporządzenie obowiązuje od dnia 1 czerwca 1962 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*
Minister Spraw Wewnętrznych: w z. *M. Moczar*
Minister Obrony Narodowej: w z. *J. Bordziłowski*

42

ZARZĄDZENIE Nr 13 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 25 stycznia 1961 r.

w sprawie rozszerzenia zakresu usług stołówek pracowniczych i studenckich.

(*Monitor Polski z dnia 2 lutego 1961 r. Nr 10, poz. 56*)

W celu rozszerzenia zakresu działalności stołówek pracowniczych i studenckich zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia dotyczą:

- 1) stołówek pracowniczych prowadzonych przez:
  - a) spółdzielnie zrzeszone w Związku Spółdzielni Spożywców „Społem”,
  - b) oddziały zaopatrzenia robotniczego,
  - c) zakłady pracy we własnym zakresie,
  - d) inne jednostki prowadzące działalność gastronomiczną, którym zakład pracy zleci prowadzenie stołówki oraz
- 2) stołówek studenckich — zwanych dalej stołówkami.

§ 2. Użyte w zarządzeniu wyrażenia:

- 1) „zdolność produkcyjna” — oznacza optymalną ilość posiłków i wyrobów garmażeryjnych, osiągniętą przy pełnym wykorzystaniu urządzeń i maszyn gastronomicznych oraz pomieszczeń stołówki i przy pełnym stanie zatrudnienia,
- 2) „urządzenia” lub „maszyny” — dotyczy wszystkich urządzeń technicznych używanych w działalności gastronomicznej do produkcji, konserwacji, przechowywania surowców i wyrobów gastronomicznych oraz maszyn i urządzeń służących pośrednio lub bezpośrednio do obsługi konsumentów i ekspedycji wyrobów.

§ 3. 1. Stołówki obowiązane są do rozszerzania zakresu wykonywanych usług przez:

- 1) zwiększenie ilości i rodzajów posiłków oraz w miarę możliwości
- 2) uruchomienie dodatkowej produkcji wyrobów garmażeryjnych.

2. Korzystanie z posiłków w stołówkach powinno być udostępnione — poza pracownikami (studentami) zakładów pracy (uczelni), przy których zorganizowane są stołówki — również innym osobom na zasadach pełnej odpłatności.

3. Dodatkową produkcję wyrobów garmażeryjnych należy sprzedawać w bufetach przyzakładowych oraz oferować jednostkom handlu detalicznego.

§ 4. Dla realizacji zadań określonych w § 3 stołówki powinny wykorzystać w pełni posiadaną zdolność produkcyjną.

§ 5. Jednostki prowadzące stołówki, działając w porozumieniu z wydziałami handlu przydziółów właściwych rad narodowych, obowiązane są do:

- 1) zapewnienia stołówkom przydziałów artykułów spożywczych w ilościach gwarantujących przygotowywanie posiłków zgodnie z przyjętą przez stołówkę wysokością kosztów surowców oraz zgodnie z planem produkcji wyrobów garmażeryjnych,
- 2) ułatwienia zbytu wyrobów garmażeryjnych produkowanych przez stołówki na terenie poszczególnych miejscowości.

§ 6. Ministrowie oraz kierownicy urzędów centralnych wydadzą zarządzenia w sprawie przygotowania przez podległe jednostki stołówek do pełnego wykorzystania ich zdolności produkcyjnej.

§ 7. W celu zainteresowania zakładów pracy maksymalnym rozwojem produkcji garmażeryjnej w stołówkach ustala się, co następuje:

- 1) zysk osiągnięty ze sprzedaży produkcji garmażeryjnej jednostkom handlu detalicznego lub gastronomicznego przeznacza się:
  - a) w razie prowadzenia stołówki we własnym zakresie przez zakład pracy — w całości na poprawę wyżywienia i wyposażenia stołówki,
  - b) w razie prowadzenia stołówki przez spółdzielnię na zlecenie zakładu pracy lub instytucji — zleceniobiorca obowiązany jest odprowadzić na rzecz zleceniodawcy odpowiedni procent od obrotu produkcji garmażeryjnej, zgodnie z umową zawartą między stronami; otrzymane kwoty zakład pracy lub instytucja przeznacza na cele określone pod lit. a),
  - c) do podziału między pracowników stołówek zatrudnionych przy produkcji wyrobów garmażeryjnych, o których mowa pod lit. a) i b), w wysokości do 10% zysku netto;
- 2) stołówki na równi z zakładami gastronomicznymi korzystają z priorytetu w zaopatrzeniu w surowce, zwłaszcza w zakresie mięsa i przetworów.

§ 8. Utrzymuje się w mocy dotychczasowe nieodpłatne świadczenia zakładów pracy na rzecz stołówek pracowniczych, a mianowicie:

- 1) dostarczanie pomieszczenia z pełnym urządzeniem i wyposażeniem w sprzęt kuchenny, stołownicę i odzież ochronną,
- 2) naprawę sprzętu zmechanizowanego, remontów pomieszczeń i konserwacji maszyn oraz urządzeń,
- 3) uzupełnianie urządzeń i wyposażenia stołówek w sprzęt i stołownicę oraz odzież ochronną,
- 4) ponoszenie kosztów związanych z ogrzewaniem, oświetleniem i dekoracją pomieszczeń stołówek oraz innych kosztów związanych z korzystaniem z urządzeń i usług komunalnych.

§ 9. Minister Handlu Wewnętrznego pełni nadzór nad realizacją przepisów niniejszego zarządzenia.

§ 10. Zaleca się centralom spółdzielczym wydanie dla nadzorowanych jednostek przepisów regulujących działalność prowadzonych przez nich stołówek zgodnie z zasadami niniejszego zarządzenia oraz zawiadomienie Ministra Handlu Wewnętrznego w terminie do dnia 31 marca 1961 r. o osiągniętych w tym zakresie wynikach.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

43

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 stycznia 1961 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej.

(*Monitor Polski z dnia 16 lutego 1961 r. Nr 12, poz. 65*)

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (*Monitor Polski Nr 69, poz. 322*), wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 3 skreśla się ust. 2,
- 2) w załączniku nr 1 dodaje się pkt 9 i 10 w brzmieniu:
„9. Pracownicze kasy zapomogowo-pożyczkowe związków zawodowych,
10. Kasy wzajemnej pomocy przy spółdzielniach pracy“;
- 3) w załączniku nr 2 skreśla się pkt 1 i 2.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

44

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 8 lutego 1961 r.

w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy.

(*Monitor Polski z dnia 16 lutego 1961 r. Nr 12, poz. 67*)

Na podstawie § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 stycznia 1959 r. w sprawie opłacania składek na ubezpieczenia społeczne oraz rozliczania zasiłków wypłacanych przez zakłady pracy (Dz. U. Nr 9, poz. 46) zarządza się, co następuje:

§ 1. W przedsiębiorstwach państwowych i w organizacjach spółdzielczych działających według zasad rozrachunku gospodarczego podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne stanowią wypłaty wynagrodzenia brutto, zaliczane bez względu na źródło finansowania do osobowego funduszu płac w myśl przepisów o zasadach i trybie bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 2. 1. W jednostkach budżetowych w zakresie ich działalności podstawowej i działalności

ubocznej prowadzonej w formie środków specjalnych oraz w zakładach budżetowych podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne stanowią:

- 1) wypłaty wynagrodzeń brutto z § 1 klasyfikacji budżetowej — „Osobowy fundusz płac“;
- 2) wynagrodzenia brutto wypłacane z tytułu stosunku pracy z innych paragrafów klasyfikacji budżetowej;
- 3) kwoty stypendiów brutto wypłacanych stypendystom podlegającym obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

2. W jednostkach budżetowych Ministerstwa Obrony Narodowej i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne stanowią wynagrodzenia brutto wypłacane pracownikom z tytułu stosunku pracy.

§ 3. W państwowych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych utrzymywanych z wpłat przedsiębiorstw lub jednostek nadzorowanych podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne stanowią wszystkie wypłaty brutto z pozycji planu finansowego tych jednostek „Płace pracowników“.

§ 4. W spółdzielniach produkcyjnych podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne stanowią wypłaty wynagrodzeń brutto w gotówce oraz równowartość wynagrodzeń w naturze należnych pracownikom z tytułu stosunku pracy.

§ 5. W stowarzyszeniach i innych organizacjach społecznych podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne stanowią wypłaty wynagrodzeń brutto w gotówce oraz równowartość wynagrodzeń w naturze, należnych pracownikom z tytułu stosunku pracy.

§ 6. Nie stanowią podstawy do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne:

- 1) w jednostkach budżetowych — kwoty wypłacane z § 1 klasyfikacji budżetowej „Osobowy fundusz płac“ nauczycielom tytułem ekwiwalentu za rentę zawieszoną z powodu pozostawania w pracy;
- 2) w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych — dodatki za rozłękę zaliczane do osobowego funduszu płac;
- 3) w przedsiębiorstwie „Polskie Koleje Państwowe“ — dodatek godzinowo-kilometry przyśługujący pracownikom drużyn lokomotywo-

wych i konduktorskich na podstawie § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 1957 r. w sprawie niektórych zmian w zakresie wynagradzania pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe“ (Dz. U. Nr 23, poz. 110);

- 4) w państwowych i spółdzielczych przedsiębiorstwach działających według zasad rozrachunku gospodarczego — wynagrodzenia wypłacane z osobowego funduszu płac chałupnikom, którzy z tytułu wykonywania tych prac nie są pracownikami w myśl przepisów rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lipca 1960 r. w sprawie określenia, którzy chałupnicy są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1960 r. Nr 37, poz. 220 i z 1961 r. Nr 1, poz. 4);
- 5) wynagrodzenia wypłacane żołnierzom z funduszu płac zakładów pracy objętych § 1, § 2 ust. 1 oraz §§ 3—5.

§ 7. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 maja 1959 r. w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy (Monitor Polski Nr 50, poz. 221).

§ 8. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

45

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI

I ARCHITEKTURY

z dnia 31 grudnia 1960 r.

zmieniające zarządzenie Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów.

(*Monitor Polski z dnia 20 lutego 1961 r. Nr 15, poz. 82*)

Na podstawie § 3 uchwały nr 231 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników państwowych biur (samodzielnych pracowni) projektów (*Monitor Polski Nr 52, poz. 307*) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Prezesa Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury z dnia 29 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania i tworzenia funduszu płac w biurach (samodzielnych pracowniach) projektów (*Monitor Polski Nr 27, poz. 129*) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustalony w planie rocznym fundusz płac pracowników kierownictwa, administracji i obsługi dzieli się na fundusz płac zasadniczych i fundusz premiiowy zgodnie z przepisami § 3 ust. 2 zasad wynagradzania pracowników biur (samodzielnych pracowni) projektów, stanowiących załącznik do uchwały nr 231 Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1958 r. (*Monitor Polski*

Nr 52, poz. 307). Fundusz płac orzecznictwa przeznaczony jest w całości na pokrycie płac zasadniczych.“;

- 2) w § 5 dodaje się ust. 3 w następującym brzmieniu:

„3. Nie wykorzystany fundusz płac zasadniczych nie może być przenoszony na fundusz premiiowy.“;

- 3) po § 5 dodaje się nowy § 6 w następującym brzmieniu:

„§ 6. Wynagrodzenia pracowników z tytułu Karty Górnik, Hutnika, Kolejarza itp. planuje się w odrębnych pozycjach planu osobowego funduszu płac biura (samodzielnej pracowni) projektów.“;

- 4) dotychczasowe §§ 6—10 otrzymują odpowiednio oznaczenie §§ 7—11;
- 5) dotychczasowy § 11 otrzymuje oznaczenie § 12 oraz następujące brzmienie:

„§ 12. 1. Wielkość produkcji i funduszu płac w operatywnym planie kwartalnym nie może w zasadzie przekroczyć wielkości ustalonych w odpowiednim wycinku planu rocznego.

2. Ministerstwa i urzędy centralne (prezydium wojewódzkich rad narodowych) mogą dokonywać zmian w wielkościach operatywnych planów kwartalnych poszczególnych biur projektów z zastrzeżeniem nieprzekroczenia przyznanych ministerstwu i urzędowi centralnemu (prezydium wojewódzkich rad narodowych) rocznych limitów przerobu i osobowego funduszu płac.“;

- 6) dotychczasowy § 12 otrzymuje oznaczenie § 13;
7) skreśla się dotychczasowy § 13;

8) dotychczasową treść § 15 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w następującym brzmieniu:
„2. W razie gdy wartość produkcji w operatywnym planie kwartalnym jest wyższa od wycinka planu rocznego, plan operatywny podlega zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną, która umieszcza na planie klauzulę stwierdzającą, że operatywny plan kwartalny mieści się w przyznanych ministerstwu lub urzędowi centralnemu (prezydium wojewódzkiej rady narodowej) limitach przerobu i osobowego funduszu płac“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Przewodniczący Komitetu Budownictwa,
Urbanistyki i Architektury: w z. Z. Skibniewski

Wydawca: Centralna Rada Związków Zawodowych

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu“. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch“ — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10.—, półrocznej zł 20.—, rocznej zł 40.—.

Cena prenumeraty za granicę jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch“ w Warszawie, ul. Wilcza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr 1-6-10024.

Egzemplarze zdezaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wilejska 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.